

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 495 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

**ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΣΥΓΧΩΡΟΥΜΕ
ΜΠΟΡΟΥΜΕ
ΝΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ!**

**Με μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων
Με μια Αριστερά Επαναστατική**

Στηρίζτε - Ψηφίστε

Ο.Κ.Δ.Ε.

	Αύξηση κατώτατου Ο εμπαιγμός των εργαζομένων συνεχίζεται	σελ. 4
	Χρεοκοπίες τραπεζών Προς νέο κραχ τύπου 1929	σελ. 6
	Γαλλία Βαθαίνει η εξέγερση ενάντια στο αυταρχικό καθεστώς Μακρόν	σελ. 14
	Ιστορία 34 χρόνια από την αιματηρή σφαγή στην Τιεν Αν Μεν	σελ. 15

Στην προεκλογική «μονταζιέρα» της ANΤΑΡΣΥΑ...

Σε κεντρική αφίσα της ANΤΑΡΣΥΑ, βλ. <https://antarsya.gr/node/6311>, αφού κατά σειρά φαίνεται το πανό της από πρόσφατη κινητοποίηση και στη συνέχεια πανό άλλων αριστερών οργανώσεων, ακολουθεί κάτι «πρωτότυπο», που θα το βλέπουν πρώτη φορά όσοι συμμετέχουν σε διαδηλώσεις και πορείες: ένα πανό εντελώς... λευκό και κενό.

Αυτό το «περιέργο» εξηγείται πολύ εύκολα – είναι το πανό της ΟΚΔΕ από την ίδια κινητοποίηση, απ' όπου

έχει σβηστεί το όνομα, τα διακριτικά και τα συνθήματα της οργάνωσής μας.

Είναι αυτονόητο δικαίωμα κανείς να προβάλλει τη δική του συμμετοχή και συμβολή στις κινητοποιήσεις. Είναι όμως απαράδεκτο να καταφεύγει σε τέτοια «μοντάζ» – και μάλιστα επιλεκτικά στοχευμένα ενάντια σε συγκεκριμένες οργανώσεις. Τέτοιες πρακτικές, ωστόσο, δεν είναι δύσκολο να φυτρώσουν στο έδαφος μιας λογικής και μιας «ενότητας» εκλογικίστικης.

Καταγγέλλουμε αυτή την

θλιβερή παραποίηση. Θυμίζει κάτι από άλλες εποχές και «σχολές πλαστογραφίας» – και κυρίως αποκαλύπτει μια νοοτροπία στρεβλού ανταγωνισμού και τυφλής αντιπαλότητας, μακριά από τις αρχές της εργατικής δημοκρατίας.

Απαιτούμε από τους συντρόφους της ANΤΑΡΣΥΑ να επανορθώσουν, αποκαθιστώντας τη σωστή εικόνα στο υλικό τους.

31.3.2023
Ο.Κ.Δ.Ε.

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή**- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων****- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο****στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή****- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού**

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακαμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημομαρξιστικού/τροτσκιστικού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνειδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόσδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Νόμος - Πλαίσιο Κεραμέως****Η μετατροπή των πανεπιστημίων σε σούπερ-μάρκετ**

Χρονολογία έκδοσης: Μάρτιος 2023

Σελίδες: 64

Τιμή: 2 ευρώ

Η δημόσια και δωρεάν παιδεία δέχεται μία από τις σοβαρότερες επιθέσεις στην ιστορία της που στοχεύει να μετατρέψει τα πανεπιστήμια σε Σούπερ Μάρκετ γνώσεων, αποκλείοντας εντελώς από την εκπαίδευσή τους πιο φτωχούς μαθητές-φοιτητές. Ταυτόχρονα το φοιτητικό κίνημα αδυνατεί να οργανώσει την αντεπίθεσή του διερχόμενο μια από τις πιο σοβαρές κρίσεις του: α) οι αγώνες είναι πολυδιασπα-σμένοι και ασυντόνιστοι, β) οι κινητοποιήσεις δεν συνοδεύονται από μια ανάπτυξη των δομών αυτοοργάνωσης και μια αναζωογόνηση της λειτουργίας των συλλόγων, γ) οι δυνάμεις που παρεμβαίνουν βρίσκονται σε τεράστια σύγχυση. Απαραίτητη προϋπόθεση για το ξεπέρασμα αυτή της κατάστασης είναι η ανασύνθεση και η ανασυ-γκρότηση του φοιτητικού κινήματος.

Ανασυγκρότηση, δηλαδή ενίσχυση

Από το οπισθόφυλλο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Ροετα" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Γιάννενα

Βιβλιοπωλείο: "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων. Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα", Αμύντα 12, ισόγειο Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Ροετα" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Γιάννενα

Ψυλικατζίδικο "Ψυλικατέσεν" Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗΓράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30 γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Το τραγικό σιδηροδρομικό δυστύχημα στα Τέμπη (28/2/23) όπου έχασαν τη ζωή τους 57 συνάνθρωποί μας (στην πλειοψηφία τους νέοι), 85 τραυματίστηκαν (από τους οποίους 25 πολύ σοβαρά) προκάλεσε ένα κύμα διαδηλώσεων, μια έκρηξη συσσωρευμένης οργής, στην πραγματικότητα μια κοινωνική έκρηξη εκατοντάδων χιλιάδων εργαζόμενων και νεολαίων. Αυτή η κοινωνική έκρηξη δεν ήταν «κεραυνός εν αιθρία», ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Όσο και αν ήρθε «ξαφνικά» και με αφορμή το δυστύχημα, όπως λίγο-πολύ όλα τα μεγάλα κοινωνικά φαινόμενα, οι βαθύτερες αιτίες της είναι η ανεργία, η φτώχεια, η ακρίβεια, η καταπίεση, η αστική κρατική τρομοκρατία... η σήψη και η διαφθορά ιδιαίτερα των νεοφιλελεύθερων της ΝΔ αλλά και των άλλων μνημονιακών δυνάμεων. Έτσι, το δυστύχημα στα Τέμπη σήμαινε, επί της ουσίας, την χρεοκοπία του κυρίαρχου οικονομικού, κοινωνικού, πολιτικού και πολιτειακού συστήματος.

Το παλιό πεθαίνει...

Είναι φανερό (παραφράζοντας λίγο την γνωστή ρήση του Α. Γκράμσι), ότι το παλιό πεθαίνει αλλά το νέο δεν έχει γεννηθεί ακόμη, με αποτέλεσμα να κυριαρχούν τα τέρατα. Ωστόσο τα τελευταία 10-15 χρόνια, και ιδιαίτερα στην περίοδο του κινήματος των αγανακτισμένων 2010-12 γεννήθηκε μια μορφή του νέου. Δυστυχώς η προδοσία και η μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ σε αστικό μνημονιακό κόμμα βύθισε την ελληνική κοινωνία και το εργατικό και λαϊκό κίνημα σε σύγχυση, σε βαθύτατη κρίση, στο ατομικισμό, στη ματαιότητα κ.λπ.

Η πλημμυρίδα που κατέβηκε στους δρόμους σ' όλες τις πόλεις ακόμη και σε χωριά, ιδιαίτερα στις 8 Μαρτίου, είναι μια σαφής ένδειξη ότι τα πράγματα αλλάζουν και ότι το νέο έκανε την εμφάνισή του. Χωρίς αμφιβολία σ' αυτό το νέο υπάρχουν ακόμη πολλά κατάλοιπα από το παλιό, την παλιά κατάσταση (ισχυρή συμμετοχή

Εμείς είμαστε η δύναμη

στις γενικές συνελεύσεις των φοιτητών, ακόμη μικρότερη συμμετοχή στη ζωή και στα μπλοκ των εργατικών συνδικάτων κ.λπ.). Παρόλα αυτά τα κατάλοιπα από το παλιό, οι αιτίες γι' αυτή την εμφάνιση του νέου είναι οι βασικές αιτίες κάθε μαζικής εμφάνισης των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών μαζών και της νεολαίας που σημειώσαμε παραπάνω, με λίγες λέξεις η γενική δυσaréσκεια των μαζών απέναντι στην σημερινή κατάσταση. Και όπως πάντα το σπάσιμο της απομόνωσης και του ατομισμού ή το πλησίασμα, η κοινή δράση και η αλληλεγγύη των εργατικών και λαϊκών μαζών γίνεται με τον κλασικό τρόπο, δηλαδή αρκετά διστακτικά ως που να αποκτήσουν και πάλι τη χαμένη εμπιστοσύνη στις δυνάμεις τους.

Φαίνεται αυτή η νέα κατάσταση, αυτό το καινούργιο, να μην είναι μόνο ελληνικό φαινόμενο αλλά να έχει μια ευρωπαϊκή ή και διεθνή διάσταση. Ιδιαίτερα στη Γαλλία, Αγγλία, Γερμανία, Βέλγιο, Πορτογαλία έχουμε μεγάλες εργατικές κινητοποιήσεις που ο πυρήνας των διεκδικησέων τους είναι η αποτροπή της χειροτέρευσης του βιοτικού τους επιπέδου και γενικά των εργασιακών σχέσεων, το σταμάτημα των φαραωνικών ανισοτήτων, αλλά και η αλαζονεία και η αυταρχικότητα των νεοφιλελεύθερων κυβερνήσεων όλων των αποχρώσεων και συνολικά του κεφαλαίου και της ΕΕ. Όλοι τους εφαρμόζουν πιστά το δόγμα Θάτσερ καμία συναίνεση και διαπραγμάτευση με τους εργαζόμενους και τα συνδικάτα αλλά μόνο αντιδραστικές μεταρρυθμίσεις, π.χ. σαν το ασφαλιστικό του Μακρόν ή τον νόμο Χατζηδάκη, την πανεπιστημιακή αστυνομία του Μητσοτάκη και την «αξιολόγηση» της Κεραμέ-

ως. Επιπλέον σχεδόν όλοι τους αθετούν αυτά που λένε προεκλογικά και γράφουν στα παλιά τους τα παπούτσια τη λαϊκή εντολή με αποτέλεσμα να γιγαντώνουν σ' όλες τις ευρωπαϊκές χώρες τα ακροδεξιά ή ακόμη και τα φασίζοντα κόμματα ή ρεύματα. Στη χώρα μας η κατάπτυστη όσο και πρωτοφανής καταπάτηση από τον ΣΥΡΙΖΑ της λαϊκής ετυμηγορίας του 62% του ΟΧΙ, που έφερε ακόμη ένα μνημόνιο αντί της «δέσμευσης» για *κατάργηση των μνημονίων με ένα νόμο και ένα άρθρο*, νεκρανάστησε τις αστικές δυνάμεις και έφερε στην εξουσία τους ακραίους νεοφιλελεύθερους, απατεώνες και χρυσοδάκτυλους του Μητσοτάκη μαζί με τους ά(χ)ρηστους νεοφασίστες Βορίδη, Άδωνη, Πλεύρη κ.ά. Ιδιαίτερα στη Γαλλία έχουμε μια κοινωνική εξέγερση ενάντια στην ασφαλιστική «μεταρρύθμιση» (το ασφαλιστικό σύστημα στην Γαλλία είναι χειρότερο από το ελληνικό και θα γίνει χειρότερο ακόμη περισσότερο με την νέα «μεταρρύθμιση») και τον πρόεδρο των πλουσίων Μακρόν. Πολύ κοντά σ' αυτή την κατάσταση και στα πρόθυρα μια κοινωνικής εξέγερσης βρίσκεται και η Πορτογαλία, όπου η σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση του Αντόνιο Κόστα έχει οδηγήσει τον πορτογαλικό λαό σε μια πρωτοφανή φτώχεια: τρεις στους τέσσερις Πορτογάλους δεν έχουν να πληρώσουν ούτε για τα βασικά είδη.

Η νέα κατάσταση, το νέο

Αυτή η νέα ριζοσπαστικοποίηση έρχεται ύστερα από μια πολυδιάσπαση σε πολλά κινήματα ή «κινήματα» και μια μεγάλη κρίση της αριστεράς και του εργατικού κινήματος, που παρά τα ενθαρρυντι-

κά, πολύ σημαντικά βήματα που έχουν γίνει, συνεχίζονται ακόμη. Παρά την εξαιρετικά αρνητική και καταστροφική εμπειρία του ΣΥΡΙΖΑ, τώρα κάποιοι άλλοι που αναφέρονται στην άκρα ή ριζοσπαστική αριστερά ανακάλυψαν το ΜεΡΑ25 και τον Βαρουφάκη που ασφαλώς είναι ένα αστικό μόρφωμα, ούτε καν ένα ρεφορμιστικό μικρό κόμμα όπως ήταν ο ΣΥΝ, πριν προσχωρήσει ένα σημαντικό κομμάτι της άκρας αριστεράς με τη γνωστή κατάληξη. Κατά τα φαινόμενα είναι δύσκολο έως αδύνατο το ΜεΡΑ25 να εξελιχθεί και να παίξει τον ίδιο ρόλο όπως ο ΣΥΡΙΖΑ για δυο κύριους λόγους: α) το ίδιο δεν έχει τις δυνατότητες που είχε ο ΣΥΡΙΖΑ και β) φαίνεται οι εργαζόμενοι και η νεολαία να έχουν βγάλει κάποια διδάγματα από την φρικτή εμπειρία του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και παρόμοιων σχημάτων ανά την Ευρώπη: Κομμουνιστική Επανάσταση, Ποδέμος, Μπλόκο κ.λπ. Ωστόσο οι κίνδυνοι είναι πολλοί και μεγάλοι επειδή οι παραδόσεις και οι αρχές του εργατικού και επαναστατικού κινήματος έχουν εξασθενήσει σημαντικά και οι λαϊκομετωπικές απόψεις και πρακτικές παραμένουν ισχυρές.

Αυτή η κατάσταση στη χώρα μας αλλά και διεθνώς έρχεται σε μια περίοδο όξυνσης της κρίσης του καπιταλισμού, η οποία απ' ό,τι φαίνεται θα είναι πολύ μεγαλύτερη από του 2008-09 και ίσως του Κραχ του 1929. Η ΟΚΔΕ παλεύει μέσα στους εργαζόμενους και τα κινήματα για την οικοδόμηση μιας επαναστατικής αριστεράς, προτείνοντας το πρόγραμμά της που αποτελεί διέξοδο από τη φτώχεια, την αθλιότητα των αστικών μνημονιακών δυνάμεων και την κρίση του καπιταλισμού συστήματος. Αυτός είναι ο βασικός λόγος που η ΟΚΔΕ κατεβαίνει στις εκλογές, και όσο είναι δυνατό να δείξει ότι εμείς, οι εργαζόμενοι, είμαστε η δύναμη γιατί παράγουμε όλο τον πλούτο και ότι η ψήφος στο λεγόμενο μικρότερο κακό οδηγεί σχεδόν πάντοτε στο μεγαλύτερο.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα...

με τη γλώσσα των αριθμών

Η πανελλαδική κοινωνική έκρηξη μετά το πολύνεκρο έγκλημα στα Τέμπη αποτελεί ρεκόρ 12ετίας, καθώς σύμφωνα με έρευνα της Public Issue, πάνω από 2,5 εκατ., δηλαδή τουλάχιστον το 30% του γενικού πληθυσμού συμμετείχε στις μεγαλύτερες διαδηλώσεις που έχει δει η χώρα εδώ και πολλά χρόνια. Σύμφωνα με την έρευνα, οι κινητοποιήσεις του Μάρτη του 2023 μπορούν να συγκριθούν (και πάλι τις ξεπερνούν) με αυτές του καλοκαιριού του 2011 και το «κίνημα των πλατειών» (με 29% συμμετοχή), και αυτές του Φλεβάρη του 2016 ενάντια στον νόμο Κατρούγκαλου για το ασφαλιστικό (με 27% συμμετοχή). Σημειώνεται πως η έρευνα κατέγραψε τη συμμετοχή όσων είναι άνω των 17 ετών, αφήνοντας έξω τις εκατοντάδες μαθητικές κινητοποιήσεις από μαθητές γυμνασίου και πρώτων τάξεων του Λυκείου.

Στη δημοσκόπηση φαίνεται ξεκάθαρα πως κανείς δεν έχει πιστέψει τα ψέματα των νεοφιλελεύθερων και των καλοταϊσμένων ΜΜΕ, που επιμένουν να μιλούν για «ανθρώπινο λάθος», να ρίχνουν ευθύνες αλλού, να μιλούν ξεδιάντροπα για «θυσίες», να ζιτάνε υποκριτικά «συγγνώμη» και να πνίγουν τους διαδηλωτές στα χημικά. Το 58% των ερωτηθέντων απάντησαν πως οι ιδιωτικοποιήσεις είναι αυτές που ευθύνονται για την τραγωδία των Τεμπών. Αξίζει να σημειωθεί ότι αυτή την άποψη έχει το 70% των ψηφοφόρων του ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος ξεπούλησε την ΤΡΑΙΝΟΣΕ στους Ιταλούς για μόλις 45 εκατ. ευρώ, ενώ την ίδια άποψη έχει και το 30% των ψηφοφόρων της ΝΔ, αποτυπώνοντας έτσι μια έλλειψη εμπιστοσύνης και μια οργή προς τα μεγάλα αστικά κοινοβουλευτικά κόμματα.

Σχεδόν δύο μήνες μετά τους φονικούς σεισμούς της 6ης Φεβρουαρίου σε Τουρκία και Συρία, οι συνέπειες είναι ανυπολόγιστες. Δεν είναι μόνο οι χιλιάδες νεκροί, είναι και όσοι έμειναν πίσω, καθώς σύμφωνα με τον Διεθνή Οργανισμό Εργασίας (ILO), περίπου 828.000 εργαζόμενοι έχασαν τη δουλειά τους.

Η έρευνα του ILO δείχνει πως στην Τουρκία οι σεισμοί προκάλεσαν μείωση της οικονομικής δραστηριότητας που ισοδυναμεί με την εργασία περίπου 658.000 ανθρώπων. Στη Συρία, όπου η οικονομία και η αγορά εργασίας βρίσκονται στο έλεος των ιμπεριαλιστών και ο λαός πληρώνει το βαρύ τίμημα του 12ετούς πολέμου, περίπου 170.000 εργαζόμενοι έμειναν άνεργοι λόγω των σεισμών.

Χωρίς την παροχή κατεπείγουσας και στοχευμένης βοήθειας, η φτώχεια, η «μαύρη» εργασία και η απασχόληση παιδιών υπάρχει κίνδυνος να αυξηθούν, προειδοποιεί η έρευνα, που υπολογίζει πως οι εν λόγω εργαζόμενοι θα χάνουν κατά μέσο όρο περίπου 230 δολάρια μηνιαίως στην Τουρκία, όσο συνεχίζονται οι δυσλειτουργίες της αγοράς. Στις επαρχίες που επλήγησαν από τους σεισμούς οι περισσότεροι από τα 4 εκατ. αυτών των εργαζομένων απασχολούνται στη γεωργία, τη μεταποίηση, το εμπόριο και άλλες υπηρεσίες. Στη Συρία την κατάσταση αυτή βιώνουν περίπου 154.000 νοικοκυριά, δηλαδή 750.000 άνθρωποι και έχουν πληγεί 35.000 μικρές και μικρομεσαίες επιχειρήσεις.

Αύξηση κατώτατου μισθού, πράξη τρίτη Ο εμπαιγμός των εργαζόμενων συνεχίζεται

Στις 17/03, κατά τη διάρκεια σύσκεψης του υπουργικού συμβουλίου, ο πρωθυπουργός Κυριάκος Μητσοτάκης ανακοίνωσε την αύξηση του κατώτατου μισθού στα 780 ευρώ (από 713). Σε πανηγυρικό τόνο, ανέφερε ότι είναι η τρίτη διαδοχική αύξηση του κατώτατου μισθού από το 2019. Σε αυτές τις αυξήσεις υπολόγισε το «γενναιόδωρο» 2% και 7,5% που δόθηκαν τον Ιανουάριο και τον Απρίλιο του 2022 αντίστοιχα, αφού πρώτα μείωσε τις ασφαλιστικές εισφορές αδυνατίζοντας κι άλλο την δημόσια και δωρεάν ασφάλιση. Αυτό που παρέλειψε να αναφέρει είναι ότι από το 2012 μέχρι το 2019 όχι μόνο δεν είχε δοθεί καμία αύξηση αλλά αντιθέτως ο κατώτατος μισθός τσεκουρώθηκε κατά 22% λόγω του 2ου Μνημονίου. Το 2ο Μνημόνιο μάλιστα εισήγαγε και την ταπεινωτική για τους εργαζόμενους έννοια του υποκατώτατου μισθού, η οποία συνεπαγόταν ακόμα χαμηλότερο μισθό για τους νέους κάτω των 25 ετών. Στην ίδια ανακοίνωση, ο Μητσοτάκης, αφού επιβεβαίωσε στους εργαζόμενους ότι ήταν το καλύτερο που μπορούσε να κάνει, δεν παρέλειψε να μας υπενθυμίσει την εισαγόμενη φύση του πληθωρισμού, ο οποίος κατά τον ίδιο είναι και ο αποκλειστικός παράγοντας που μπορεί να καθιστά την «απλόχερη» αύξηση της κυβέρνησής του ανεπαρκή στα μάτια των εργαζόμενων. Φυσικά και η ακρίβεια στα βασικά είδη κατανάλωσης είναι εισαγόμενη. Εισάγεται στις τσέπες μας από όλους αυτούς τους καπιταλιστές που «έκαναν την κρίση ευκαιρία» αισχροκερδώντας εις βάρος μας, επωφελούμενοι των διάφορων καλαθιών και pass της κυβέρνησης που τους έδωσαν το ελεύθερο να ανεβάσουν τις τιμές στα ύψη. Τα πρόστιμα για παραβίαση του νόμου περί αισχροκέρδειας (τα οποία εννοείται ότι δεν πρόκειται να πληρώσουν ποτέ) σε σειρά από αλυσίδες σουπερμάρκετ είναι η απόδειξη της μαυραγορίτικης πρακτικής τους.

Στον ίδιο τόνο κινήθηκαν και οι δηλώσεις του υπουργού Εργασίας Χατζηδάκη, ο οποίος επίσης εκβίασε τους εργαζόμενους ότι εάν δεν συνεχίσει η «πολιτική σταθερότητα» (εννοώντας την παραμονή της ΝΔ στην εξουσία) δεν πρόκειται να ξεπαγώσουν οι τριετίες. Οι τριετίες αποτελούσαν μια σημαντική προσαύξηση του κατώτατου μισθού μέσω της αναγνώρισης της προϋπηρεσίας, και πάγωσαν βάσει του 2ου Μνημονίου, που προέβλεπε τον καθορισμό του κατώτατου μισθού με νομοθεσία του Ελληνικού Κοινοβουλίου και όχι με συλλογικές διαπραγματεύσεις των συνδικαλιστικών οργάνων των εργαζόμενων. Με αυτόν τον τρόπο, οι νεοφιλελεύθεροι κανίβαλοι απέκτησαν την δυνατότητα να παίζουν με τις ζωές μας έχοντας τον απόλυτο έλεγχο στον καθορισμό του. Έτσι, η έννοια του κατώτατου μισθού από κατάκτηση των εργαζόμενων για την εξασφάλιση ενός ελάχιστου επιπέδου αξιοπρεπούς διαβίωσης και άρα συγκράτησης μιας στοιχειώδους κοινωνικής συνοχής, μετατράπηκε σε εργαλείο καιροσκοπικών επιδιώξεων και μικροπολιτικής.

Στην ετήσια έρευνα του ΙΜΕ ΓΣΕΒΕΕ για το εισόδημα και τις ετήσιες δαπάνες των νοικοκυριών για τη διαβίωση, πάνω από 1 στα 2 νοικοκυριά δήλωσαν ότι το μηνιαίο εισόδημά τους επαρκεί μεσοσταθμικά για 18 ημέρες. Καθώς τα αποτελέσματα της έρευνας προκύπτουν υπολογίζοντας έναν μέσο όρο που περιλαμβάνει και υψηλότερους από τον κατώτατο μισθούς, είναι εύκολο να καταλάβει κανείς ότι όσοι αμείβονται με τον κατώτατο, δεν τους επαρκεί ούτε μέχρι τα μισά του μήνα και σίγουρα αποτελούν πολύ μεγαλύτερο ποσοστό από έναν στους δύο. Ακόμα χειρότερα είναι τα πράγματα για τους εργαζόμενους με σχέσεις μερικής ή/

και ελαστικής απασχόλησης, οι οποίοι αποτελούν ένα διαρκώς αυξανόμενο ποσοστό στο σύνολο των εργαζόμενων, όπου η αύξηση του κατώτατου εξανεμίζεται λόγω του πετσοκομμένου τους μισθού. Στα παραπάνω πρέπει να συνυπολογιστεί η διαρκής αύξηση των τιμών που τόσο κυνικά παραδέχτηκε ο υπουργός Οικονομικών Σταϊκούρας μιλώντας για «... αύξηση πάνω στην προηγούμενη αύξηση των τιμών», και η διαρκής μείωση της πενιχρής επιδότησης ρεύματος για τα νοικοκυριά που καθιστούν την υποτιθέμενη αύξηση του κατώτατου μισθού μια σταγόνα μέσα στον ωκεανό της ακρίβειας. Την γελοιότητα της αύξησης του κατώτατου μισθού έρχεται να ολοκληρώσει το γεγονός ότι πλέον θα ξεπερνάει το όριο του αφορολόγητου εισοδήματος, καθιστώντας τον φορολογητέο και τσεκουρώνοντας και το τελευταίο ψίχουλο που μπορεί να είχε απομείνει από τον αρμαγεδδώνα των αυξημένων τιμών καυσίμων, ρεύματος και καταναλωτικών αγαθών.

Το προηγούμενο διάστημα, η κυβέρνηση συντηρούσε για προεκλογικούς λόγους μια συζήτηση, μέσω διάφορων διαρροών, για μια αύξηση της τάξεως του 3,5 με 4,5% (σύμφωνα και με τις επιταγές του ΣΕΒ). Η έκρηξη των κινητοποιήσεων για τη πολύνεκρη σύγκρουση στα Τέμπη, διέλυσε το προεκλογικό κλίμα που προσπαθούσε να στήσει η κυβέρνηση και ανέτρεψε όποιον συσχετισμό είχε στήσει μέσω εκβιασμών και τελεσιγράφων. Η λαοθάλασσα που πλημμύρισε το κέντρο της Αθήνας και άλλες 80 πόλεις της χώρας κατά την απεργία της 8ης Μάρτη, η μαζική Γενική Απεργία της 16ης Μάρτη αλλά και οι επιμέρους συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις των προηγούμενων δύο εβδομάδων, είχαν σαν αφορμή το μνημονιακό έγκλημα, όμως οι αιτίες τους ήταν πολύ βαθύτερες. Οφειλονταν σε αυτή την ζοφερή κατάσταση που έχουν δημιουργήσει για τους εργαζόμενους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα τα μνημόνια και οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές, η ακρίβεια και οι μισθοί πείνας. Αυτή η έκρηξη με τα παλλαϊκά χαρακτηριστικά σίγουρα άσκησε πίεση ώστε η αύξηση του κατώτατου μισθού να είναι μεγαλύτερη από αυτήν που σχεδίαζε η κυβέρνηση, σε μια προσπάθειά της να κατευνάσει τα πνεύματα και να διασώσει την εικόνα της. Ωστόσο, η λειψή αύξηση είναι το μόνο που μπορεί να προσφέρει αυτή και οποιαδήποτε άλλη μνημονιακή κυβέρνηση υπό το βάρος του χρεωκοπημένου ελληνικού καπιταλισμού και των δεσμών της ΕΕ και του Ευρώ. Ακολουθώντας το παράδειγμα των εργαζόμενων της Γαλλίας που αγωνίζονται ενάντια στην ακρίβεια, τη φτώχεια και την κυβέρνησή τους, πρέπει και στην Ελλάδα να αναπτύξουμε τους αγώνες μας και την αυτοοργάνωση μας, μέσα από απεργίες και καταλήψεις, συνελεύσεις και επιτροπές, σε χώρους δουλειάς και κλάδους της οικονομίας, κοινωνικούς χώρους, γειτονιές. Μέσα από αυτά τα όργανα θα μπορούσαμε να ασκήσουμε τον εργατικό έλεγχο στην οικονομία και να επιβάλλουμε πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς.

■ Νίκος Σπ.

Επίκαιρα...

Οριστική αθώωση των 11 αγωνιστών/στριών από την Τουρκία

Στις 13 Μάρτη, το δικαστήριο αποφάσισε την καθολική απαλλαγή των 11 τούρκων και κούρδων αγωνιστών και αγωνιστριών, πλην ενός για απλή οπλοκατοχή, ο οποίος όμως αναμένεται επίσης να αποφυλακιστεί, καθώς έχει ήδη εκτίσει την ποινή του και με το παραπάνω.

«Είμαστε χαρούμενοι γιατί νικήσαμε σε μια υπόθεση που ήταν πολύ βαριά, ως αποτέλεσμα της αντίστασής μας επί 97 ημέρες (απεργία πείνας). Πάντα πιστεύαμε στην αντίσταση, στον εαυτό μας και στην αλληλεγγύη. Αυτή η νίκη ανήκει, όχι μόνο σε εμάς, αλλά σε όλους συμμετείχαν σε αυτόν τον αγώνα. Σας ευχαριστούμε όλους και συνεχίζουμε μαζί σας τον αγώνα μας στην κοινωνία» δήλωσε ο Ντεμίρ Χαλίλ, εκ μέρους των αγωνιστών, έξω από τη Δικαστική Αίθουσα των Γυναικείων Φυλακών Κορυδαλλού.

Οι αντικαθεστωτικοί πρόσφυγες είχαν φυλακιστεί με συνοπτικές διαδικασίες και μονάχα έναν μάρτυρα κατηγορίας, έχοντας αρχικά στην πλάτη τους συνολικά 537 χρόνια κάθειρξης, βάσει του άρθρου 187Α του Π.Κ., για ένταξη σε μια «τρομοκρατική» οργάνωση που δεν υπάρχει στην χώρα, χωρίς να τους έχει δοθεί κανένα ελαφρυντικό. Να θυμίσουμε ότι οι αγωνιστές είχαν καταγγείλει ότι η πρωτόδικη απόφαση βασίστηκε σε ανύπαρκτα και παράλογα στοιχεία, ενώ πριν ξεκινήσει η πρωτόδικη διαδικασία «η ελληνική κυβέρνηση είχε ήδη ανακοινώσει πως είμαστε τρομοκράτες» και «ο υπουργός Εσωτερικών της Τουρκίας, Σουλεϊμάν Σοϊλού, ανακοίνωσε σε ένα τούρκικο κανάλι ότι η Τουρκία ζήτησε να συλληφθούμε και να φυλακιστούμε και ευχαρίστησε την ελληνική κυβέρνηση που το έπραξε», ενώ κατήγγειλαν πως είχαν δεχθεί επανειλημμένα αστυνομικά βασανιστήρια.

Η τρομοκρατία δεν πρέπει να περάσει! Η υπεράσπιση στο δικαίωμα στη πολιτική δράση, η υπεράσπιση του δικαϊώματος στη διαδήλωση και την κινητοποίηση, είναι υπόθεση όλων μας.

Εικόνες διάλυσης σε δημόσια αντικαρκινικά-ογκολογικά νοσοκομεία

Η καθημερινή εικόνα στο αντικαρκινικό νοσοκομείο «Μεταξά» συντίθεται από ασθενείς καθισμένους στο πλατύσκαλο του πρώτου ορόφου για ατελείωτες ώρες, από έναν και μοναδικό μόνιμο φαρμακοποιό για όλους τους ασθενείς, από κλειστά τμήματα λόγω συνταξιοδοτήσεων και μη αναπληρώσεων, από γιατρούς που προσπαθούν να κάνουν τη δουλειά τους χωρίς ούτε τα βασικά, από ελάχιστες παλιές, βρόμικες και διαλυμένες τουαλέτες κ.λπ.

Οι ελλείψεις στο ΕΣΥ είναι γνωστές. Η στοχευμένη υποβάθμιση του δημόσιου συστήματος υγείας, μέσω της υποστελέχωσης και της υποχρηματοδότησης, είναι γνωστή τακτική για την επικράτηση του ιδιωτικού τομέα. Να θυμίσουμε και το πρόσφατο νομοσχέδιο για τα παιδοογκολογικά τμήματα (με τη σύσταση του Ογκολογικού Κέντρου Παιδών «Μαριάννα Βαρδινογιάννη Ελπίδα» ως αυτοτελές Νομικό Πρόσωπο Ιδιωτικού Δικαίου, στο οποίο μεταφέρθηκαν ογκολογικά τμήματα των νοσοκομείων Παιδών «Αγία Σοφία» και «Π. & Α. Κυριακού»), όπου η περίθαλψη παιδιών με καρκίνο αφέθηκε εξ' ολοκλήρου στα χέρια της οικογένειας Βαρδινογιάννη. Το είδαμε και με αναρίθμητα άλλα νομοσχέδια που αφορούν την παντελή διάλυση της υγείας και των εργασιακών σχέσεων σε αυτή.

Η κυβέρνηση, αντί να επιλέξει να στελεχώσει με μόνιμες προσλήψεις και εξοπλισμό τα δημόσια ογκολογικά τμήματα (και όχι μόνο), επιλέγει συνειδητά το δρόμο της εξασφάλισης και γιγάντωσης των κερδών των ιδιωτών, στις πλάτες της δυστυχίας και της ανάγκης των εργαζόμενων. Πρόκειται για έναν καθημερινό ξεκάθαρο εκβιασμό, τόσο για τους ασθενείς που αναγκάζονται να ματώσουν ακόμα περισσότερο και να χώσουν ακόμα πιο βαθιά το χέρι στην τσέπη, όσο και για τους γιατρούς, των οποίων οι εργασιακές σχέσεις πρακτικά καταργούνται.

38ο Συνέδριο ΓΣΕΕ: Οι γραφειοκράτες ενάντια στους αγώνες των εργαζομένων

Η πορεία εκφυλισμού και απαξίωσης της ΓΣΕΕ συνεχίζεται, με ευθύνη της γραφειοκρατίας των ΠΑΣΚΕ - ΔΑΚΕ - ΕΑΚ και ΔΑΣ/ΠΑΜΕ. Τέσσερα χρόνια μετά τις αθλιότητες που οδήγησαν στη διάλυση του 37ου Συνεδρίου (βλ. σχετικό άρθρο Ε.Π. Απριλίου 2019), τον διορισμό προσωρινής διοίκησης από το Πρωτοδικείο και στη συνέχεια τη διεξαγωγή του με νόθες διαδικασίες (ανακοίνωση της ΑτΕ, 28 Φεβρουαρίου 2020), διεξήχθη απομονωμένο σε πολυτελές ξενοδοχείο στο Καβούρι στις 9-12 Μαρτίου 2023 το 38ο Συνέδριο της ΓΣΕΕ.

Μάλλον θα απασχολούσε λιγότερο τους εργαζόμενους αν δεν λάμβανε αρνητική δημοσιότητα. Αν δηλαδή η αστικοποιημένη ηγεσία της είχε πράξει το αυτονόητο: να προκηρύξει Γενική Απεργία για τις 8 Μάρτη, και όχι να κρυφτεί δήθεν λόγω της προετοιμασίας του επικείμενου συνεδρίου. Κι όμως, η ΓΣΕΕ «έλαμψε δια της απουσίας της» στη μεγαλύτερη εργατική κινητοποίηση της τελευταίας δεκαετίας που πήρε χαρακτήρα κοινωνικής έκρηξης. Το τραγικό δυστύχημα στα Τέμπη ήταν η αφορμή για το ξέσπασμα της συσσωρευμένης οργής εργαζομένων και νεολαίας ενάντια στην εγκληματική πολιτική καταστροφής και ιδιωτικοποίησης των δημόσιων κοινωνικών αγαθών, την ακρίβεια και τη φτωχοποίηση μας, ξέσπασμα που εκφράστηκε με τη λαοθάλασσα στους δρόμους όλης της χώρας.

Από αυτό το κορυφαίο γεγονός ταξικής πάλης η ΓΣΕΕ ήταν απύσχα. Η αστικοποιημένη ηγεσία της, ευτελίζοντας το συλλογικό όργανο για το οποίο έχυσαν αίμα γενιές εργαζομένων, προτίμησε να απομονωθεί στο θέρετρο του Κα-

βουριού μακριά από τις κινητοποιήσεις ώστε να ανανεώσει θέσεις και προνόμια. Η υποκριτικά ομόφωνη προκήρυξη απεργίας για τις 16 Μάρτη δεν ξέπλυσε αυτή τη τροπή, αντίθετα υπογραμμίζει το γεγονός πως οι γραφειοκράτες είναι απρόθυμοι και ανίκανοι να οργανώσουν έστω στοιχειωδώς την αντίσταση στη νεοφιλελεύθερη επίθεση και σέρνονται πίσω από την αγωνιστική διάθεση των εργαζομένων σε μια προσπάθεια αυτοσυντήρησης.

Η έναρξη του Συνεδρίου ανακοινώθηκε με δελτίο τύπου στις 28/2 από το οποίο απουσιάζει κάθε αναφορά στη φτώχεια, την ανεργία και τη διάλυση των εργασιακών σχέσεων ή στόχος πάλης για το συνδικαλιστικό κίνημα. Μόνο «όραμα και θέληση για τομές και αλλαγές» στην κατεύθυνση της πλήρους υπαγωγής των συνδικάτων στο αστικό κράτος και της διεξαγωγής ενός Συνεδρίου-παρωδία που θα άνοιγε τις εργασίες του με τη συμμετοχή της μνημονιακής Προέδρου της Δημοκρατίας, Σακελλαροπούλου.

Το νεοφιλελεύθερο έγκλημα των Τεμπών (1/3) ανάγκασε τους γραφειοκράτες να τροποποιήσουν τη στάση τους και απέτρεψε την παρουσία της ΠτΔ, αλλά η ουσία της πολιτικής και πρακτικής τους παρέμεινε ίδια και εκφράστηκε στην εναρκτήρια ομιλία του προέδρου της ΓΣΕΕ, Παναγόπουλου. Ένα πραγματικό κρεσέντο υποκρισίας και ξεπλύματος του αστικού κράτους και του νεοφιλελευθερισμού με εθνικιστικές κορώνες: Οι εργαζόμενοι να μην υποφέρουν από την κρίση και τα μνημόνια, αλλά αυτή η κρίση προέκυψε από τα μεγάλα ελλείμματα και πήρε νέα χαρακτηριστικά από την ρωσική εισβολή στην Ουκρανία που συν τοις άλλοις

δοκιμάζει τους δημοκρατικούς υπερεθνικούς θεσμούς της Ευρώπης και τα οράματά τους και ενισχύει τον τουρκικό αναθεωρητισμό... Και επί λέξει: «Ζητάμε και αγωνιζόμαστε για ένα ΝΕΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟ που ασφαλώς δεν αίρει την αντιπαλότητα των τάξεων, αλλά ρυθμίζει στις σύγχρονες συνθήκες ένα πλαίσιο κανόνων και υποχρεώσεων που δικαιώνουν προσδοκίες για μια κοινωνική και αναπτυξιακή προοπτική».

Αυτή τη ΓΣΕΕ θέλουν οι γραφειοκράτες, Υποχέριο του αστικού κράτους, χειροκροτητή των «μένουμε Ευρώπη» και νεκροθάφτη των εργατικών αγώνων, με συνέδρια χωρίς αναφορά στις ανάγκες και τα δικαιώματα των εργαζομένων, χωρίς στόχο πάλης ενάντια στη νεοφιλελεύθερη λαίλαπα του ν. Χατζηδάκη και τις απολύσεις, χωρίς κουβέντα για την απαραίτητη ενίσχυση οργανωτικά και πολιτικά του συνδικαλιστικού κινήματος. Η συζήτηση επικεντρώθηκε στο μοίρασμα των εδρών που φέτος επιτεύχθηκε χωρίς να απειληθεί «σύρραξη» όπως το 2019 και ικανοποίησε τους γραφειοκράτες ΠΑΣΚΕ και ΔΑΣ/ΠΑΜΕ για την άνοδο σε ψήφους, ποσοστά και αριθμό εδρών. Η πραγματικότητα όμως διαφέρει: α) οι ψήφοι αυξήθηκαν συνολικά λόγω της αύξησης του αριθμού των συνεδριών από 337 σε 383 και η αύξηση μοιράστηκε στις παρατάξεις πλην της ΔΑΚΕ και β) σε αριθμό εδρών οι μεταβολές είναι μικρές και στην ουσία πρόκειται για μεταφορά 4 εδρών από τη ΔΑΚΕ και τους ανεξάρτητους δεξιούς προς ΠΑΣΚΕ και ΔΑΣ/ΠΑΜΕ. Μικρά έως πενιχρά τα κέρδη των γραφειοκρατών της ΠΑΣΚΕ και των διασπαστών ΔΑΣ/ΠΑΜΕ, και δικαιολογημένα σε μια συγκυρία που χαρακτη-

ρίζεται από τάσεις ριζοσπαστικοποίησης των εργαζομένων και εκρήξεις όπως της 8ης Μάρτη. Η απόστασή τους από τους εργαζόμενους και τα προβλήματά τους μεγαλώνουν διαρκώς ενώ η απομόνωση των σταλινικών με τη λογική του «βαδίζουμε μαζί (με τη ΓΣΕΕ) - χτυπάμε χώρια (με διασπαστικές κινητοποιήσεις και συγκεκριμένες)» βαθαίνει. Το καυτό πρόβλημα όμως είναι ότι αυτές οι προδοτικές ηγεσίες έχουν στα χέρια τους το ανώτατο συνδικαλιστικό όργανο των εργαζομένων, και αυτό πρέπει να αλλάξει.

Δεν τους χρειαζόμαστε! Κόντρα στην ηττοπαθή και διαλυτική πρακτική τους να παλέψουμε ενάντια στον πυρήνα του νεοφιλελευθερισμού, τις ιδιωτικοποιήσεις, ενάντια στην ανεργία και την ακρίβεια για μισθούς αξιοπρεπείς, ενάντια στην απειλή του πολέμου. Οι δυνατότητες υπάρχουν, αλλά για να αξιοποιηθούν πρέπει να ενισχύσουμε τις οργανώσεις της εργατικής τάξης, τα συνδικάτα. Να κινητοποιηθούμε οργανωμένα ενάντια στις διασπαστικές λογικές, για την ενοποίηση των αγώνων και την ανασυγκρότηση των συνδικάτων, εργατικών κέντρων και της ΓΣΕΕ και τη μετατροπή τους σε πραγματικά όργανα πάλης. Χτίζοντας την παράταξη των εργαζομένων μέσα στα συνδικάτα μπορούμε να νικήσουμε!

Παρατάξεις	37ο Συνέδριο			38ο Συνέδριο		
	ψήφοι	ποσοστό	έδρες	ψήφοι	ποσοστό	έδρες
ΠΑΣΚΕ	130	38,70%	17	156	40,73%	19
ΔΑΣ	66	19,58%	9	88	22,98%	11
ΔΑΚΕ	78	23,14%	11	73	19,06%	9
ΕΜΕΙΣ/ΑΡΚΙ (ΣΥΡΙΖΑ)	23	6,82%	3	25	6,53%	3
ΕΑΚ (ΣΥΡΙΖΑ)	17	5,04%	2	23	6,01%	2
ΕΝΟΤΗΤΑ	14	4,15%	2	14	3,66%	1
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟ ΔΑΚΕ	9	2,67%	1	-	-	-
ΑΤΕ				3	0,78%	
ΜΑΧΗ				1	0,26%	
	337		45	383		45

Αξιολόγηση δημοσίων υπαλλήλων: Εργαλείο πλήρους ιδιωτικοποίησης του Δημόσιου τομέα και ξεπλύματος ευθυνών της κυβέρνησης

Μετά την αξιολόγηση των μονάδων υγείας και των εκπαιδευτικών, σειρά παίρνει η αξιολόγηση των δημοσίων υπαλλήλων. Η αξιολόγηση είναι δέσμευση των 3 μνημονίων που υπέγραψαν όλες οι μνημονιακές κυβερνήσεις. Είναι ο πυλώνας των βάρβαρων νεοφιλελεύθερων πολιτικών της ΝΔ για τον Δημόσιο τομέα καθώς αποτελεί το βασικό εργαλείο ιδιωτικοποίησης όλων των δημόσιων αγαθών και υπηρεσιών (Υγεία - Παιδεία - Ασφάλιση - Μεταφορές - Νερό - Ενέργεια κ.ά). Οι ισχυρισμοί του Βορίδη ότι ο νόμος 4940/2022 στοχεύει στη «βελτίωση της λειτουργίας των υπηρεσιών και φορέων του δημόσιου τομέα» είναι παντελώς ψευδείς. Ο πραγματικός στόχος είναι να μεταφέρουν όλες τις κυβερνητικές ευθύνες για την άθλια κατάσταση των δημόσιων υπηρεσιών στους εργαζόμενους στο Δημόσιο. Θέλουν να λειτουργούν οι δημόσιες υπηρεσίες με βάση τις αρχές των επιχειρήσεων (κέρδος, ανταποδοτικότητα, αποτελεσματικότητα). Θέλουν να μετατρέψουν τα κοινωνικά αγαθά σε εμπορεύματα. Θέλουν οι δημόσιοι υπάλληλοι να αξιολογούνται για το πόσο εφαρμόζουν τις αντιλαϊκές πολιτικές τους. Θέλουν να γίνει το κράτος πιο αποτελεσματικό για τα κέρδη των επιχειρήσεων και όχι για τις ανάγκες των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας.

Τι προβλέπει ο νόμος

Η βασική αλλαγή είναι η σύνδεση της

αξιολόγησης με τους προς επίτευξη στόχους που τίθενται για κάθε υπηρεσία μέσω των ετήσιων σχεδίων δράσης των υπουργείων. Η εξειδίκευση των στόχων θα γίνεται από τους προϊστάμενους (και μετακλητούς). Η χαμηλή αξιολόγηση προϊστάμενου είναι «σοβαρός υπηρεσιακός λόγος απαλλαγής του προϊσταμένου από τα καθήκοντά του». Για τους απλούς υπαλλήλους φαινομενικά δεν υπάρχουν «τιμωρητικές» διατάξεις: αν κάποιος λάβει κακή αξιολόγηση από τον προϊστάμενό του θα πρέπει να επιμορφωθεί. Η μεγάλη παγίδα για τους απλούς υπαλλήλους κρύβεται πίσω από τη θέσπιση των ετήσιων μόνους: Όσοι πετυχαίνουν τους στόχους θα δικαιούνται ανταμοιβή. Το ποιοι υπάλληλοι θα επιλεγούν για την καταβολή του μόνους, θα ορίζεται από τον προϊστάμενο κάθε διεύθυνσης. Τα μόνους δεν μπορούν να ξεπερνούν για κάθε υπάλληλο το 15% των ετήσιων αποδοχών του. Το συνολικό ποσό που προβλέπεται γι' αυτά ανέρχεται στα 35 εκατ. ευρώ για την τριετία 2023-2025.

Η άμεση σύνδεση της αξιολόγησης με τη μισθολογική εξέλιξη και το βαθμό επίτευξης στόχων που προωθείται, θα οδηγήσει στη δημιουργία μιας ιεραρχίας που, για να αξιολογηθεί θετικά, θα πιέζει τους υφιστάμενους υπαλλήλους ανοίγοντας τον δρόμο για εντατικοποίηση της εργασίας, για σχέσεις εξάρτησης αφού ένας υπάλληλος για να εξελιχθεί μισθολογικά θα πρέπει να είναι αρεστός, υπο-

τακτικός στις ορέξεις του προϊσταμένου του. Επίσης θα δημιουργηθεί ένα άκρωσ ανταγωνιστικό περιβάλλον μεταξύ των συναδέλφων.

Με τον τρόπο αυτό η κυβέρνηση θα διαιρέσει περαιτέρω τους δημόσιους υπαλλήλους και θα επιφέρει συντριπτικά χτυπήματα στα εργασιακά δικαιώματα και μειώσεις μισθών. Ουσιαστικά με τα μόνους καταργούνται οι οριζόντιες αυξήσεις που ενοποιούσαν τους εργαζόμενους. Επιχειρείται να καταργηθεί κάθε έννοια συλλογικής διεκδίκησης για αυξήσεις στους μισθούς και να μετατραπεί σε ατομική υπόθεση του υπαλλήλου αν θα πάρει κάποια πρόσκαιρη μάλιστα αύξηση (με τη μορφή μόνους). Αυτό αποτελεί και μεγάλο πλήγμα της συνδικαλιστικής οργάνωσης των δημοσίων υπαλλήλων αφού τα σωματεία τους κυριολεκτικά ακρωτηριάζονται όταν δεν θα μπορούν να διαπραγματευτούν συλλογικά και ενιαία τους μισθούς των μελών τους.

Απέναντι στον αντεργατικό νόμο η ΑΔΕΔΥ κήρυξε απεργία-αποχή

Ο υπουργός Εσωτερικών Βορίδης δεν δίστασε, εν μέσω των τεράστιων κινητοποιήσεων για τη δολοφονική σύγκρουση στα Τέμπη και μία μέρα πριν τη γενική απεργία της 16ης Μάρτη, να προσβάλει στα δικαστήρια την απεργία-αποχή, που την έβγαλαν παράνομη (με βάση τον απεργοκτόνο νόμο Χατζηδάκη). Μάλιστα επιχειρήσε με προβοκατόρικο τρόπο και κάτω από το φόβο της λαϊκής κατακραυγής να συγχύσει τους εργαζόμενους ανακοινώνοντας ότι βγήκε παράνομη η απεργία της 16ης Μάρτη. Η απάντηση των εργαζομένων ήταν όμως αποστομωτική: μεγαλειώδη απεργιακά συλλαλητήρια σε όλες τις πόλεις της χώρας και η απεργία-αποχή συνεχίζεται αφού την προκήρυξαν οι περισσότερες Ομοσπονδίες του Δημοσίου.

Έτσι, και στο Δημόσιο επιχειρούν να βάλουν στο στόχαστρο τους εργαζόμενους και τα συνδικαλιστικά τους όργανα, για να απαλλαγεί από τις ευθύνες της η κυβέρνηση για όλα τα κακώς κείμενα στο Δημόσιο. Ο Μητσοτάκης δεν διστάζει μάλιστα να τους αποκαλεί βαθύ κράτος (του οποίου είναι ενορχηστρωτής) με το οποίο δεν πρόλαβε να συγκρουστεί στα 4 χρόνια διακυβέρνησής του και μας ζητά να τον ψηφίσουμε για να ολοκληρώσει το έργο του!

Το μόνο που θέλει να ολοκληρώσει είναι οι ιδιωτικοποιήσεις που δολοφονούν, οι πολιτικές των υποστελεχωμένων και με τεράστιες ελλείψεις σε μέσα υπηρεσιών (νοσοκομεία, σχολεία, κοινωνικές υπηρεσίες) που οδηγούν το λαό να βάζει βαθιά το χέρι στην τσέπη, η επιβολή με αυταρχικό τρόπο βάρβαρων αντεργατικών μέτρων. Δεν ευθύνονται οι εργαζόμενοι στο Δημόσιο για την ταλαιπωρία του κόσμου από τη γραφειοκρατία, από τις καθυστερήσεις στα νοσοκομεία κ.λπ. Η αξιολόγησή τους δεν θα βελτιώσει τη λειτουργία των υπηρεσιών, ούτε θα βελτιώσει η αναξιοκρατία και οι πελατειακές σχέσεις. Φτάνει ο νεοφιλελευθερισμός που μισεί ό,τι είναι δημόσιο και δεν αποφέρει κέρδη.

Όλοι οι εργαζόμενοι σε Δημόσιο και Ιδιωτικό τομέα, αντιδράσαμε, πραγματοποιώντας δύο γενικές απεργίες απαιτώντας να τιμωρηθούν οι ένοχοι του εγκλήματος στα Τέμπη, δηλαδή να ανατραπεί η κυβέρνηση και η βάρβαρη πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων που δολοφονεί και καταδικάζει στη φτώχεια και στην εξαθλίωση τους εργαζόμενους. Οι αγώνες αυτοί πρέπει να συνεχιστούν με μεγαλύτερη ένταση μέχρι την τελική νίκη.

Χρεωκοπίες τραπεζών: Προς νέο κραχ τύπου 1929

«Βρισκόμαστε στην αρχή μιας κρίσης χρέους στις ΗΠΑ και είμαστε μόλις στα πρώτα βήματά της... η Credit Suisse είναι πολύ μεγάλη για να καταρρεύσει, αλλά και πολύ μεγάλη για να σωθεί... Έφτασε η ώρα Lehman για την Ευρώπη;» (Νουριέλ Ρουμπίνι, 15/3)

Στις 10/3 κατάρρευσε η αμερικανική τράπεζα Silicon Valley Bank (SVB) και οι ρυθμιστικές αρχές την έκλεισαν, αναλαμβάνοντας τον έλεγχο των αποθεματικών της. Οι καταθέσεις μέχρι 250.000 δολάρια ανά καταθέτη θα εξυπηρετηθούν από τα αποθεματικά της Ομοσπονδιακής Υπηρεσίας Εγγύησης Καταθέσεων (FDIC). Στις 27/3 τελικά η SVB εξαγοράστηκε από την First Citizens – αμέσως έγινε λόγος για «ηρεμία στις αγορές», αλλά μάλλον πρόκειται για ηρεμία πριν την μπόρα!

Η αμερικανική κυβέρνηση και η Ομοσπονδιακή Τράπεζα (Fed) προσπαθούν να πείσουν πως το τραπεζικό σύστημα είναι «πραγματικά ασφαλές, καλά κεφαλαιοποιημένο, ανθεκτικό» (υπ. Οικονομικών ΗΠΑ, 12/3). Πως δεν έγινε κάτι σοβαρό, γιατί πρόκειται απλά(!) για την 16η μεγαλύτερη αμερικανική τράπεζα κ.ά. Στην ουσία πρόκειται για τη 2η μεγαλύτερη πτώχευση τράπεζας στην ιστορία των ΗΠΑ μετά την κατάρρευση της Washington Mutual το 2008.

Που οφείλεται η κατάρρευση της SVB;

Πρώτον, στη νέα έκρηξη της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, στον παρασιτισμό και τη χρεωκοπία του συστήματος.

Δεύτερον, στη νεοφιλελεύθερη πολιτική των τελευταίων 40-50 χρόνων της «απορρύθμισης» και «απελευθέρωσης» του χρηματοπιστωτικού τομέα και στα δεκάδες σκάνδαλα στο εσωτερικό του.

Τρίτον, στο ότι από τη μια οι τράπεζες πρέπει να προσφέρουν ασφάλεια στα χρήμα-

τα του κοινού αλλά, από την άλλη, αποτελούν κερδοσκοπικούς οργανισμούς που παίρνουν ρίσκα. Μεγαλύτερο κέρδος σημαίνει σήμερα επενδύσεις σε χρεόγραφα και παράγωγα με μεγαλύτερη απόδοση, άρα πιο «τοξικά».

Πυροδότης της κατάρρευσης ήταν η έλλειψη ρευστότητας, δηλ. η τράπεζα δεν είχε τις απαιτούμενες ποσότητες χρημάτων για να ανταποκριθεί στις μαζικές αναλήψεις που ζητούσαν οι καταθέτες (bank run). Αυτές προήλθαν από την «κακή είδηση» πως η SVB θα πουλούσε μετοχές για να αντιμετωπίσει προβλήματα ρευστότητας. Η έλλειψη ρευστότητας οφειλόταν στο ότι η SVB είχε δανειστεί «φτηνό χρήμα» παλιότερα, μέσω της «ποσοτικής χαλάρωσης» (QE). Αυτά τα χρήματα του QE –πολλά τρισεκατομμύρια παγκόσμια– όχι μόνο δεν κατευθύνθηκαν σε παραγωγικές επενδύσεις αλλά τροφοδοτήσαν νέους γύρους κερδοσκοπικών τοποθετήσεων (με πιο χαρακτηριστικές αυτές στα παράγωγα). Όταν όμως άρχισε να ξεσπάει ο πληθωρισμός (λόγω αυτής της τεράστιας μάζας χρήματος, αλλά και λόγω της οικονομικής στασιμότητας και του κατακεραματισμού της παγκόσμιας οικονομία ιδιαίτερα μετά την πανδημία και τον πόλεμο στην Ουκρανία), όλες οι κεντρικές τράπεζες αύξησαν τα επιτόκια: πλέον το άφθονο «φτηνό χρήμα» επέστρεψε ως «ακριβό». Έγινε πολύ πιο δύσκολο, λόγω του αυξημένου κόστους δανεισμού, τράπεζες όπως η SVB να βρουν πηγές χρηματοδότησης.

Το πρόβλημα αφορά και πολλές επιχειρήσεις διεθνώς (ανάμεσά τους και μεγάλες), πολλές από τις οποίες είναι «ζόμπι»: τα έσοδά τους δεν φτάνουν για να καλύψουν τα έξοδα και την αποπληρωμή των χρεών τους.

Μοιραία αυτό καταλήγει σε απολύσεις – και σήμερα βλέπουμε πολλές χιλιάδες σε μεγάλες επιχειρήσεις (π.χ. της «υψηλής τεχνολογίας»).

Ντόμινο καταρρεύσεων

Η κατάρρευση της SVB προκάλεσε ένα τραπεζικό ντόμινο, κάτι που οφείλεται στον τεράστιο βαθμό αλληλεξάρτησης του χρηματοπιστωτικού συστήματος και στο πόσο εύαλωτο έχει γίνει, ακόμα και σε φαινομενικά τυχαία γεγονότα. Στις ΗΠΑ, δεκάδες άλλες μικρές και αδύναμες περιφερειακές τράπεζες αντιμετωπίζουν τα ίδια ή χειρότερα προβλήματα. Η Signature Bank χρεοκόπησε, στο παρά πέντε γλύτωσε η First Republic Bank (FRB). Στην Ευρώπη, πρώτη βάρεσε κανόνι η Credit Suisse, 2η μεγαλύτερη ελβετική τράπεζα, με την κεντρική τράπεζα της χώρας να ρίχνει «σωσίβιο» 50 δισ. ευρώ – το μεγαλύτερο ποσό που έχει δοθεί σε τράπεζα από την κρίση του 2008. Εξαγοράστηκε από την UBS, κίνηση «αποφασιστική... για την σταθερότητα όλου του παγκόσμιου χρηματοπιστωτικού συστήματος», όπως δήλωσε ο ελβετός πρόεδρος. Το μεγαθήριο της Deutsche Bank επίσης κινδυνεύει. Όλα συγκλίνουν στο ότι είμαστε στην αρχή μιας νέας κρίσης, ισχυρότερης από το 2008, με δεκάδες ευρωπαϊκές τράπεζες (όπως και ελληνικές) να κινδυνεύουν.

Μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα

Το 2023 δεν είναι 2008, αλλά όχι επειδή το σύστημα είναι καλύτερα θωρακισμένο. Αντίθετα, ποτέ δεν ανέκαμψε, όλα τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν απέτυχαν και βρίσκεται σήμερα ακόμα πιο αδύναμο. Η υπερδεκαετής «ποσοτική χαλάρωση» ανέβαλε την κατάρρευση για μια πολύ μεγαλύτερη αργότερα (τη

σημερινή), ενώ η «αντιπληθωριστική» αύξηση των επιτοκίων φέρνει χρεωκοπίες.

Το παγκόσμιο οικονομικό φόρουμ στο Νταβός πριν μερικούς μήνες προέβλεπε πως το 2023 θα είναι χρονιά ύφεσης, μιλώντας για συστημική «πολυκρίση». Το καπιταλιστικό σύστημα βρίσκεται εδώ και μισό αιώνα στο μακρύ κύμα κάμψης, ενώ έχουμε το 3ο ξέσπασμα μιας κρίσης σε 15 χρόνια (2008, 2020, 2023), κάτι που δρα σωρευτικά.

Γ' αυτό η κατάσταση, τα προβλήματα και η χρεωκοπία του συστήματος είναι σήμερα πολύ πιο σοβαρά. Η έκρηξη της κρίσης προμηνύεται πολύ πιο καταστροφική. Το καπιταλιστικό σύστημα απειλείται με γενικό «κρασάρισμα», ενώ η ώρα της θερμής (πυρηνικής;) αναμέτρησης ΗΠΑ και Κίνας πλησιάζει. Ούτε η αύξηση των επιτοκίων, ούτε η ποσοτική χαλάρωση μπορούν να λύσουν το πρόβλημα. Ακόμα και οι πιο «συστημικές» τράπεζες και επιχειρήσεις δεν μπορούν εσάει να διασωζονται με ενέσεις κρατικού χρήματος. Το φόρτωμα αυτών των «σπασμένων» στις πλάτες των εργαζομένων με ακόμη πιο βάρβαρες νεοφιλελεύθερες επιθέσεις συναντάει όλο και πιο μεγάλες ή εκρηκτικές αντιστάσεις.

Η διεθνής εργατικής τάξη και οι λαοί πρέπει να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους με εθνικοποίηση των τραπεζών και των τομέων-κλειδιά της οικονομίας, κάτω από εργατικό έλεγχο. Για την οικοδόμηση μιας άλλης οικονομίας και κοινωνίας, που θα λειτουργούν με σκοπό την ικανοποίηση των ανθρώπινων αναγκών και όχι το κέρδος.

Οι ιδιωτικοποιήσεις δολοφονούν

Κάτω τα χέρια από το Νερό

Το πολύνεκρο δυστύχημα – καπιταλιστική δολοφονία στα Τέμπη ανέδειξε με τον πιο ωμό τρόπο ότι η ανθρώπινη ζωή δεν έχει καμία αξία μπροστά στα κέρδη του κεφαλαίου. Η κυβέρνηση και τα αργυρώνητα ΜΜΕ εξαπέλυσαν μία εκστρατεία εξαπάτησης αποδίδοντας την τραγωδία σε ανθρώπινο λάθος. Παρά τις προσπάθειες που κατέβαλλαν για να συσκοτίσουν τις συνθήκες κάτω από τις οποίες πραγματοποιήθηκε το δυστύχημα, είναι ξεκάθαρο σε όλους και κινητοποιήσεις, ότι η ευθύνη βαρύνει την κυβέρνηση και τις πολιτικές των ιδιωτικοποιήσεων. Σύμφωνα με το μνημονιακό σχέδιο της ΕΕ, ο ΟΣΕ έσπασε σε επιμέρους εταιρείες το 2010 (ΠΑΣΟΚ), ξεπουλήθηκε το κερδοφόρο κομμάτι του το 2017 (ΣΥΡΙΖΑ) και παρέμειναν στο κράτος τα χρέη. Εκτοτε και μέχρι σήμερα με την κυβέρνηση της ΝΔ, η σηματοδότηση του δικτύου δεν προχώρησε και η ήδη υπάρχουσα αφέθηκε στην τύχη της, το προσωπικό μειώθηκε, η ποιότητα των μεταφορών μειώθηκε με διαρκείς καθυστερήσεις και μικροατυχήματα ενώ οι τιμές των εισιτηρίων εκτοξεύτηκαν.

Αυτή την πολιτική ακολούθησαν σε μια σειρά τομείς. Ιδιωτικοποίησαν την ΔΕΗ, σπάζοντας την σε κομμάτια ώστε να δοθούν τα φιλέτα (καινούργια εργοστάσια και πώληση ρεύματος) στους ιδιώτες και να απομείνει στο Δημόσιο η συντήρηση του Δικτύου. Έβαλαν σε εφαρμογή τη χρηματι-

στήριο ενέργειας με το οποίο οι ιδιώτες πάροχοι «γλεντάνε» στις πλάτες μας παίζοντας με τις τιμές (έχουν πενταπλασιαστεί μέσα σε 2 χρόνια). Ρίχνουν την ευθύνη στον πόλεμο στην Ουκρανία και στην αύξηση των τιμών του φυσικού αερίου, ενώ η τιμή του ρεύματος είχε εκτοξευθεί πριν τον πόλεμο. Επιπλέον δεν πήραν κανένα ουσιαστικό μέτρο, όπως το πλαφόν στην τιμή ή η επαναλειτουργία των εργοστασίων λιγνίτη.

Ιδιωτικοποιούν την Υγεία: Μετά από μια σειρά συγχωνεύσεων/κατάρρευσης νοσοκομείων και τμημάτων, εκχώρησαν υπηρεσίες των δημόσιων νοσοκομείων σε ιδιώτες, θεσμοθέτησαν τα απογευματινά χειρουργεία (επί πληρωμή) αναγκάζοντας τους ασθενείς να καταφύγουν σε αυτά λόγω της τεράστιας λίστας αναμονής που οφείλεται στην υποστελέχωση και την υποχρηματοδότηση. Με το νομοσχέδιο που ψήφισαν τον περασμένο Δεκέμβριο κατάρτησαν το θεμέλιο του ΕΣΥ, την πλήρη και αποκλειστική απασχόληση των εργαζομένων. Δίνουν τη «δυνατότητα» σε γιατρούς του ΕΣΥ να εργάζονται σε ιδιωτικές επιχειρήσεις υγείας και σε ιδιώτες γιατρούς να εργάζονται με μερική απασχόληση στα νοσοκομεία διαλύοντας τις εργασιακές σχέσεις, ενώ κλείνουν το μάτι στους επιχειρηματικούς ομίλους της υγείας, με ολέθριες συνέπειες για τους ασθενείς. Πρόσφατα –εν μέσω κινητοποιήσεων και απεργιών για την δολοφονία των Τεμπών– ιδιωτικοποίησαν 2 τμήματα Ογκολογικών Νοσοκομείων Παιδών μεταφέροντάς τα στο Ογκολογικό

Κέντρο Παιδών «Μαριάννα Βαρδινογιάννη Ελπίδα» το οποίο είναι ΝΠΙΔ, με αποτέλεσμα να μετατραπούν οι συμβάσεις εργασίας σε ιδιωτικού δικαίου και να εκχωρηθούν οι εγκαταστάσεις και τα μηχανήματα στους ιδιώτες μαζί με την δυνατότητα είσπραξης νοσηλίων.

Εμπορευματοποιούν τα πανεπιστήμια: Μετά την εξίσωση των πτυχίων των ιδιωτικών σχολών και κολεγίων ψήφισαν νόμο που καθιστά υποχρεωτικά τα διδάκτρα στα Μεταπτυχιακά και στα σεμινάρια για να ανοίξει ο δρόμος και για τα προπτυχιακά ώστε να συντηρούνται χωρίς κρατική χρηματοδότηση, πετώντας εκτός της συντριπτική πλειοψηφία της νεολαίας. Επιπλέον προχωρούν σε ξεπούλημα των φοιτητικών λεσχών-εστίων και της δημόσιας περιουσίας των πανεπιστημίων μέσω ΣΔΙΤ.

Πρόσφατα στο στόχαστρο ξαναπήκαν οι Δημόσιες Επιχειρήσεις Ύδρευσης και Αποχέτευσης. Πριν από ένα χρόνο προκηρύχθηκε διαγωνισμός για την εκχώρηση σε ιδιώτες της λειτουργίας και συντήρησης του δικτύου ύδρευσης Δήμων του Λεκανοπεδίου της Αττικής, που δεν προχώρησε λόγω αντιδράσεων και των αποφάσεων του ΣτΕ. Ωστόσο η νεοφιλελεύθερη mania της κυβέρνησης, επέβαλε να προχωρήσουν στην ιδιωτικοποίηση του νερού. Η κυβέρνηση αρχικά έθεσε σε διαβούλευση για 4 ημέρες το πολυνομοσχέδιο που ανοίγει τον δρόμο στην ιδιωτικοποίηση του νερού, σκόπευε να το καταθέσει προς ψήφιση μερικές ώρες μετά το δυστύχημα στα Τέμπη, το ανέβαλε για μερικές μέρες και έπειτα από κάποιες απαραίτητες διορθώσεις –για να καμφθούν οι αντιδράσεις του ΣτΕ το ψήφισε. Με το νομοσχέδιο η λειτουργία των επιχειρήσεων ύδρευσης και αποχέτευσης

υπάγεται στην Ρυθμιστική Αρχή Ενέργειας, σύμφωνα και με τις απαιτήσεις της ΕΕ. Στόχος είναι η απελευθέρωση της αγοράς νερού και ο κατακεραματισμός των διάφορων δομών (δεξαμενές, δίκτυο ύδρευσης-αποχέτευσης, πώληση) στα πρότυπα της ιδιωτικοποίησης της ΔΕΗ και του ΟΣΕ.

Εάν η ιδιωτικοποίηση προχωρήσει, οι συνέπειες θα είναι ολέθριες για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Μοναδικό κριτήριο θα αποτελεί το κέρδος των ιδιωτών, επομένως η συντήρηση – πόσο μάλλον η βελτίωση/επέκταση – της υπάρχουσας υποδομής θα εγκαταλειφθεί. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η Βρετανία όπου οι εταιρείες ύδρευσης έχουν πληρώσει 72 δισ. σε μερίσματα αλλά σχεδόν τίποτα σε συντήρηση τα τελευταία 30 χρόνια με αποτέλεσμα να διαρρέουν καθημερινά 3 δισ. λίτρα νερού. Είναι επίσης προφανές ότι δεν πρόκειται να πραγματοποιηθούν μη κερδοφόρες επενδύσεις για την υδροδότηση περιοχών εκτός των αστικών κέντρων ούτε και για την άρδευση καλλιεργήσιμων εκτάσεων, παρότι ήδη υπάρχει πρόβλημα και θα ενταθεί λόγω της κλιματικής κρίσης. Αντίστοιχα στην αποχέτευση - διαχείριση λυμάτων δεν θα υπάρχει κανένας ουσιαστικός περιβαλλοντικός έλεγχος.

Είναι σαφές ότι οι ιδιωτικοποιήσεις δολοφονούν, διαλύουν το βιοτικό μας επίπεδο και προετοιμάζουν ένα δυστοπικό μέλλον. Πρέπει να τελειώνουμε με αυτές τις πολιτικές και ο μόνος τρόπος είναι ένα Πρόγραμμα Σωτηρίας, το οποίο θα επιβάλλουμε με τους αγώνες και την οργάνωσή μας παίρνοντας παράδειγμα από την εξέγερση στη Γαλλία και συνεχίζοντας τις μεγαλειώδεις απεργιακές κινητοποιήσεις στις 8 και 16 Μάρτη.

Οι κινητοποιήσεις των Τεμπών

Η σύγκρουση στις 28 Φεβρουαρίου, 2 τρένων, στο ύψος των Τεμπών με αποτέλεσμα 57 νεκρούς και αρκετούς τραυματίες προκάλεσε την οργή της κοινωνίας που ξέσπασε με μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις. Όσο κι αν η κυβέρνηση Μητσοτάκη και τα ΜΜΕξαπάτησης προσπάθησαν να αποκρύψουν την πραγματικότητα για το τι έφταιξε, μιλώντας για ανθρώπινα λάθη, αποδίδοντας ευθύνες στον σταθμάρχη κ.λπ., η αλήθεια δεν μπορεί να κρυφτεί. Και αυτό το έγκλημα οφείλεται στην εφαρμογή των μνημονίων, στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές των ιδιωτικοποιήσεων, μεταξύ άλλων και των σιδηροδρόμων.

Το 2017, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ ξεπούλησε στην ιταλική εταιρεία Ferrovie dello Stato Italiane Group την ΤΡΑΙΝΟΣΕ για 45 εκατ. Το δρόμο είχαν ανοίξει οι κυβερνήσεις ΝΔ - ΠΑΣΟΚ («σπάσιμο» ενιαίου ΤΡΑΙΝΟΣΕ κ.λπ.). Η ιταλική εταιρεία σέπωσε δημόσιο χρήμα για να αυξήσει ακόμη περισσότερο τα κέρδη της, αυξάνοντας τις τιμές των εισιτηρίων, υποβαθμίζοντας την ποιότητα των μεταφορών και αφήνοντας ασυντήρητο το σιδηροδρομικό δίκτυο και τις αμαξοστοιχίες. Ταυτόχρονα, χρησιμοποιούσε ξεπερασμένες τεχνολογίες (χειροκίνητοι μηχανισμοί αντί για ψηφιακοί/αυτοματοποιημένοι κ.ά.) ώστε να εξοικονομεί χρήματα.

Από την πρώτη μέρα (1/3) και ύστερα από κάλεσμα δυνάμεων της Άκρας Αριστεράς έγινε διαδήλωση από τα γραφεία της εταιρείας στη Συγγρού μέχρι το Σύνταγμα, οι κινητοποιήσεις ξέσπασαν γρήγορα και πυκνά. Ήταν καθημερινές και με ανοδική πορεία, περνώντας γρήγορα από τη συμμετοχή λίγων χιλιάδων σε μερικές δεκάδες χιλιάδες την Κυριακή 5/3 και στην παλλαϊκή πλημμύρα της Τετάρτης 8/3 στην άτυπη γενική απεργία που καλέστηκε από τα εργατικά κέντρα σχεδόν όλης της χώρας. Στις 8/3 κοντά στις 200.000 διαδηλωτές πλημμύρισαν τον κέντρο της Αθήνας για να διαμαρτυρηθούν ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις και να απαιτήσουν να φύγει η κυβέρνηση Μητσοτάκη. Αντίστοιχα στην γενική απεργία στις 16/03 διαδήλωσαν πάνω από 50.000 και η κυβέρνηση φοβούμενη την συνέχιση των αγώνων απάντησε με ωμή καταστολή.

Τα χαρακτηριστικά και οι αδυναμίες του κινήματος

Για τις αστικές δυνάμεις και την κυβέρνηση των δολοφόνων του Μητσοτάκη εμφανίζονται τεράστια αδιέξοδα με

το ξέσπασμα των διαδηλώσεων, σταματώντας ακόμα και την ομαλή διαδικασία διεξαγωγής εκλογών. Οι κινητοποιήσεις διαμόρφωσαν μια κατάσταση που είχε τα εξής χαρακτηριστικά: α) οι διαδηλώσεις είναι συνεχόμενες και μαζικές σχεδόν σε καθημερινή βάση με αποκορύφωμα την πλημμυρίδα στις 8/3 και στις 16/3. β) Είχαν πανελλαδικά χαρακτηριστικά με μεγάλα νούμερα και σε άλλες πόλεις (κοντά 50.000 στη Θεσ/νίκη, πάνω από 10.000 στην Πάτρα, 5.000 στα Γιάννενα και αρκετές χιλιάδες σε όλες τις πόλεις και χωριά της Ελλάδας. γ) Η ριζοσπαστικοποίηση των μαζών είναι εμφανής καθώς τα αιτήματα χτυπούν τον πυρήνα της νεοφιλελεύθερης πολιτικής (ιδιωτικοποιήσεις, κυβερνήσεις κ.λπ.). δ) Συνδέεται επί της ουσίας με τις μεγάλες κινητοποιήσεις στην Ευρώπη (Γαλλία, Αγγλία κ.λπ.). Τέλος, ε) το επόμενο διάστημα λογικά θα πάρει ακόμα μεγαλύτερες διαστάσεις (ακόμα και αν περιοριστεί λόγω των εκλογών) καθώς θα συνδεθεί με την ακρίβεια και τον πόλεμο.

Από την άποψη της κοινωνικής σύνθεσης, ενώ βέβαια κυριαρχούν οι εργαζόμενοι και η νεολαία, τα χαρακτηριστικά είναι πλατιά και λίγο-πολύ παλλαϊκά. Πολύ έντονη είναι η παρουσία της νεολαίας, ιδιαίτερα των μαθητών. Η κύρια μορφή είναι οι μαζικές διαδηλώσεις — και όχι οι καταλήψεις διαρκείας ή η κατάληψη δημόσιων κτηρίων ή η «εγκατάσταση» σε πλατείες με συνελεύσεις όπως στο κίνημα των Αγανακτισμένων.

Με αυτά τα στοιχεία οι κινητοποιήσεις είχαν περισσότερο τον χαρακτήρα μιας έκρηξης. Αυτό ισχύει τόσο από την άποψη του περιεχομένου, δηλαδή των αιτημάτων και στόχων πάλης, όσο και των μορφών, των δομών οργάνωσης και των μέσων πάλης. Μια έκρηξη, δηλαδή ένα σαφές ανέβασμα από την προηγούμενη κατάσταση — όπου είχαμε και σημειώναμε το πύκνωμα σημαντικών κινητοποιήσεων (εκπαιδευτικοί, καλλιτέχνες, απεργία 9 Νοέμβρη, Πολυτεχνείο 2022 κ.ά.) — που ακόμα όμως υπολείπεται από το να ολοκληρωθεί ή να προχωρήσει σε μια εξέγερση:

α) Πρόκειται περισσότερο για την έκρηξη της οργής των μαζών και λιγότερο για τη διατύπωση κάποιων κοινών αιτημάτων και στόχων. Το πρώτο στοιχείο είναι καθολικό. Στο δεύτερο, δεν λείπουν ορισμένα στοιχεία, όπως η απαίτηση να μην υπάρξει καμία συγκάλυψη. Ωστόσο από μόνα τους δεν είναι επαρκή για να ενοποιηθούν αυτή τη δυναμική και να τη μετασχηματίσουν σε κίνημα.

β) Απουσιάζει ένα αδιαμφισβήτητο και γνωστό στις μάζες «κέντρο», όπως αντίστοιχα ήταν η πλατεία Συντάγματος στο κίνημα των Αγανακτισμένων.

Εξαιτίας των παραπάνω χαρακτηριστικών των κινητοποιήσεων μπορούμε να πούμε ότι έχουμε μια αδιαμεσολάβητη είσοδο των μαζών στο προσκήνιο. Ταυτόχρονα όμως οι μάζες κινητοποιήθηκαν με καλέσματα ή πρωτοβουλίες των συνδικαλιστικών και αριστερών οργανώσεων, χωρίς όμως να ακολουθούν και την πολιτική που προτείνουν (είναι ενδεικτικό πως στα εκλογικά γκάλοπ δεν υπάρχει σημαντική αύξηση κάποιου πολιτικού κόμματος), που σημαίνει ότι σε πρώτη φάση βάζει αντικειμενικά όρια.

Οι πολιτικές δυνάμεις

Η πραγματικότητα πλέον για όλες τις μνημονιακές κυβερνήσεις δεν «φτιασιδώνεται» ούτε μπορεί να κρυφτεί πίσω από την κυρίαρχη προπαγάνδα των ιδιωτικοποιήσεων και των επιδομάτων. Το αφήγημα της κυβέρνησης δεν έχει απήχηση, αντίθετα γίνεται πεποίθηση στην εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα ότι όλες οι αστικές κυβερνήσεις ακολουθούν την ίδια πολιτική και διαχείριση.

Την ίδια στιγμή οι δυνάμεις του κινήματος δοκιμάζονται: α) Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία και οι ρεφορμιστές στην ουσία «τραβήχτηκαν» στην οργάνωση και συμμετοχή σε κινητοποιήσεις από το φόβο της περιθωριοποίησης. Δεν μπορούν κατά τ' άλλα να συνεισφέρουν στην οργάνωση της τάξης. Η πολιτική τους παραμένει διασπαστική και ηττοπαθής (ενδεικτικά, η ΓΣΕΕ δεν κάλεσε στην πρώτη απεργία).

β) Το ΚΚΕ προσπάθησε να εμφανιστεί σε αυτό το κίνημα χρησιμοποιώντας την διασπαστική του πολιτική (ξεχωριστές κινητοποιήσεις όπου μπορεί) περιμένοντας την εκτόνωσή του και την διεξαγωγή των εκλογών. Αρνήθηκε συνειδητά να οξύνει το μέτωπο θέτοντας σαν στόχο την πτώση της κυβέρνησης, την πάλη για την εθνικοποίηση των σιδηροδρόμων, και βέβαια την έμπρακτη αντιμετώπιση της καταστολής. Έτρεξε να πάρει πρωτοβουλίες, φοβούμενο μήπως το κίνημα πάρει την τροπή των Αγανακτισμένων και της περιόδου 2010-2012 προσπαθώντας να δημιουργήσει διασπαστικές κινήσεις (στις 8/3 και 16/03 όπως κάνει πάντα προσπάθησε να διαχωριστεί από τις υπόλοιπες πολιτικές δυνάμεις όμως η πλημμυρίδα που ξέσπασε στο κέντρο της Αθήνας δεν του το επέτρεψε).

γ) Με εξαιρέσεις σχεδόν αδιάφορες (με

μηδαμινή και σχεδόν κρυφή εμφάνιση του ΣΥΡΙΖΑ), δεν συμμετείχαν οι αστικές πολιτικές δυνάμεις, ούτε πολύ περισσότερο δυνάμεις ακροδεξιές και γενικά αντιδραστικές. Αυτό αποτυπώνει τη μεγάλη αποδυνάμωση της αστικής πολιτικής, το χάσμα που έχει προκύψει με τις μάζες αλλά και την δυναμική του κινήματος που φυσικά θεωρούσε τις δυνάμεις αυτές υπεύθυνες και δεν επέτρεπε την συμμετοχή τους.

δ) Οι δυνάμεις της Άκρας Αριστεράς αδυνατούν να οργάνωσουν τις αντιστάσεις. Αντιθέτως, δείχνουν όλο και πιο αναντίστοιχες με τα καθήκοντα της συγκυρίας. Οπωσδήποτε έχουν μία κουλτούρα και κληρονομιά αγωνιστικού πνεύματος και κινητοποίησης που τις κατεβάζει στο δρόμο, αλλά πέραν αυτού, η οργανωτική και πολιτική τους αδυναμία, ο σχεταρισμός και ο ομορτοουνισμός που επιδεικνύουν ιδίως στον τρόπο που συμμετέχουν στις κινητοποιήσεις, βάζουν όρια στο τι μπορούν να πετύχουν.

Καθήκον των επαναστατών μαρξιστών είναι να συνεχίσουν την παρέμβαση στις μάζες ώστε να βοηθήσουν την οργάνωση του κινήματος με βάση το πρόγραμμά τους. Ένα αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πρέπει να στοχεύει πρώτα απ' όλα ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, στην ακρίβεια και στον πόλεμο. Δεύτερον, είναι απαραίτητη μια πολιτική ενοποίησης της εργατικής τάξης, ενάντια στη διάσπαση που επιφέρουν γραφειοκράτες, ρεφορμιστές αλλά και ακροαριστεροί. Με ενοποιητικά συνθήματα ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, την ακρίβεια, την ανεργία, τον κίνδυνο του πολέμου, ενάντια στην κυβέρνηση Μητσοτάκη, για μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων, να συνεχίσουμε τη δουλειά μας στις επιτροπές και στα σωματεία και να παλέψουμε για την ενίσχυση των αγώνων μας με άμεσο μέσο πάλης την Γενική Απεργία. Επιπλέον, απαραίτητος όρος για τα παραπάνω είναι η αριθμητική ενίσχυση της ΟΚΔΕ με τη δημιουργία ενός δικτύου αγωνιστών σε σωματεία και επιτροπές που θα κινητοποιείται δραστήρια στον δρόμο.

Ο ποταμός ξεχειλίσει όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά σε όλο τον πλανήτη και κυρίως στην Ευρώπη. Στην Γαλλία η κοινωνία εξεγέρθηκε, στην Γερμανία και στην Αγγλία έχουμε τις μεγαλύτερες κινητοποιήσεις των τελευταίων τουλάχιστον 30 ετών. Στην Ελλάδα οι κινητοποιήσεις για τα Τέμπη είναι μόνο η αρχή, το ποτάμι δεν γυρίζει πίσω.

■ Κιτσώνης Βαγγέλης

Γιατί κατεβαίνουμε στις εκλογές

Η Ο.Κ.Δ.Ε. (Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας) συμμετέχει αυτόνομα στις εκλογές, με ψηφοδέλτια σε όλη την επικράτεια:

Α) Για να καταγγείλει τη δολοφονική Κυβέρνηση Μητσοτάκη / ΝΔ, μια από τις χειρότερες στην πολιτική ιστορία της χώρας μας.

Τα χρεοκοπημένα νεοφιλελεύθερα δόγματά τους οδήγησαν σε νέα καταστροφή την οικονομία, την κοινωνία, το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων, φτωχών λαϊκών μαζών και νέων. Το άθλιο πολιτικό προσωπικό με επικεφαλής τον Μητσοτάκη είναι υπεύθυνο για:

Τις ιδιωτικοποιήσεις και εγκλήματα όπως στα Τέμπη και τους δεκάδες χιλιάδες νεκρούς στην πανδημία, εξαιτίας της αποξήλωσης της δημόσιας υγείας. Κάνοντας τους αδιάφορους για τις μεγάλες κινητοποιήσεις στις 8 και 16 Μάρτη, με θράσος ιδιωτικοποίησαν και το νερό. Οι ιδιωτικοποιήσεις σε παιδεία (ν. Κεραμέως), υγεία (ν. Πλεύρη), κοινωνική ασφάλιση οδηγούν τους εργαζόμενους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα στα τάρταρα.

Την ακρίβεια και τη φτώχεια που έχει γονατίσει τους εργαζόμενους: η απώλεια αγοραστικής δύναμης στα νοικοκυριά με εισόδημα 750 ευρώ είναι 40%! Την ίδια στιγμή, οι ανισότητες γίνονται φαραωνικές: ενώ ο μισός πληθυσμός φτωχάεινει διαρκώς, το πλουσιότερο 1% κατέχει το 56% του πλούτου.

Την ανεργία και υποαπασχόληση: Στους νέους αγγίζει το 40%. Συνολικά οι άνεργοι ξεπερνούν σταθερά το 1 εκ. Πάνω απ'τους μισούς είναι μακροχρόνια άνεργοι (χωρίς να μετράμε όσους έχουν μεταναστεύσει) και μόνο 1 στους 5 λαμβάνει επίδομα. Ο νόμος Χατζηδάκη «εκουγχρο-νίζει»(!) τον ΟΑΕΔ μετατρέποντάς τον σε γραφείο σύγχρονου δουλεμπορίου.

Τον εργασιακό μεσαίωνα, το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης: 1 στους 3 αμείβεται με 330 ευρώ καθαρά. Ελαστική, μαύρη και απλήρωτη εργασία εξαπλώνονται διαρκώς. Ιστορικά δικαιώματα όπως το 8ωρο και το δικαίωμα στην απεργία γίνονται παρελθόν με το ν. Χατζηδάκη.

Τους πλειστηριασμούς: Οι πλειστηριασμοί α' κατοικίας, για οφειλές από 1.000(!) ευρώ, έχουν βάλει στο στόχαστρο εκατοντάδες χιλιάδες οφειλέτες. Η εξαγορά των «κόκκινων» δανείων και οι ηλεκτρονικοί πλειστηριασμοί έχουν δημιουργήσει μια συμμορία που αρπάζει λαϊκές κατοικίες έναντι πινακίου φακής, με την προστασία των ΜΑΤ και δικαστηρίων.

Η Κυβέρνηση Μητσοτάκη, για να εφαρμόσει αυτές τις πολιτικές και να παραμείνει στην εξουσία, σκληραίνει διαρκώς την καταστολή, το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης. Δε δίστασε να προσπαθήσει να

ενοχοποιήσει τους εργαζόμενους ακόμα και για το έγκλημα στα Τέμπη («ανθρώπινο λάθος», «ευθύνη του σταθμάρχη» κ.λπ.). Με αφετηρία τους χουντονόμους απαγόρευσης των διαδηλώσεων, μετακινήσεων, συναθροίσεων και κινητοποιήσεων (ιδιαίτερα στα λοκντάουν), δημιούργησαν ένα κράτος αστυνομικοκρατούμενο, όπου οι μηχανισμοί καταστολής δρουν ατιμώρητοι, απελευθερώνοντας έτσι την κτηνωδία τους (ελεύθεροι οι αστυνομικοί-δολοφόνοι των Ρομά και του Αλ. Γρηγορόπουλου, οι χρυσαυγίτες συμμορίτες δολοφόνοι κ.ά.).

Η Κυβέρνηση έχει στρατευτεί πλήρως με τις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ, που ρίχνουν συνεχώς λάδι στη φωτιά των πολέμων. Μαζί με τις υπόλοιπες αστικές δυνάμεις, έχει μετατρέψει τη χώρα σε απέραντη βάση των αμερικάνων ιμπεριαλιστών (και ειδικά την Αλεξανδρούπολη σε ορμητήριο). Μας μπλέκει όλο και πιο βαθιά στο μέτωπο της Ουκρανίας και οξύνει επικίνδυνα τον αντιδραστικό ανταγωνισμό των αστικών τάξεων Ελλάδας-Τουρκίας, ο οποίος απειλεί τους λαούς με μια καταστροφική στρατιωτική σύγκρουση.

Β) Για να συγκρουστεί με όσα δεκαετίες του συστήματος εμφανίζονται να συγκρατήσουν και να μειώσουν την κατάρρευση του αστικού πολιτικού σκηνικού. Όλοι αυτοί οι μαϊντανοί με «νέο» ή «πατριωτικό» προφίλ (Ελληνική Λύση, κόμμα Κασιδιάρη κ.τ.λ.) δεν είναι άλλο παρά καθαρόαιμοι νεοναζί και φασίστες, που πρέπει να τους τσακίσουμε.

– Για να αναδείξει ότι η ατιμωτική κατάρτηξη του ΣΥΡΙΖΑ σε μνημονιακό νεοφιλελεύθερο κόμμα, που έστρωσε τον δρόμο στον Μητσοτάκη, δεν οφειλόταν σε «τραγικό λάθος». Η πολιτική του είναι ίδια με της ΝΔ: ιδιωτικοποιήσεις, επιδόματα φτώχειας, ψήφος στα εξοπλιστικά, σε κομμάτια των νόμων-τεράτων του Χατζηδάκη, της Κεραμέως κ.λπ. Ο ΣΥΡΙΖΑ υπήρξε μια από τις πιο φιλοϊμπεριαλιστικές πολιτικές δυνάμεις και απαιτεί ακόμα μεγαλύτερη όξυνση και επιθετικότητα στα ελληνο-τουρκικά.

Από κοντά το στιγματισμένο ΠΑΣΟΚ / ΚΙΝΑΛ, που στελέχη του πρωτοστατούν σε σκάνδαλα όπως του Κατάρ-gate.

Γ) Είμαστε αντίθετοι με τη διασπαστική, ρεφορμιστική πολιτική του ΚΚΕ, που κάνει ό,τι μπορεί για να καθηλώσει και να διαιρέσει τους αγώνες. Αντί να προτάξει άμεσους στόχους πάλης ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, μεταθέτει τα πάντα στο ακαθόριστο μέλλον, στην εκλογική ενίσχυσή του (δεν χρειάζεται να παλέψουμε για εθνικοποιήσεις και για να ριξουμε την κυβέρνηση, όλα θα γίνουν με περισσότερες ψήφους και βουλευτές στο ΚΚΕ).

Είμαστε αντίθετοι με τις συγκολλησεις που ξαναπροτείνουν το δοκιμασμένο και αποτυχημένο σχέδιο του «παλιού» ΣΥΡΙΖΑ, ακόμα πιο αδύναμο. Το ΜεΡΑ25 είναι ένας αστικός σχηματισμός – και ο Βαρουφάκης από τους κύριους υπεύθυνους της συνθηκολόγησης του 2015 (ενδιάμεση συμφωνία παράτασης των μνημονίων και αναγνώρισης του χρέους κ.ά.). Δεν έχει κάτι καινούργιο να πει ή να κάνει, η πολιτική του οδηγεί μόνο στην κάλη, όχι στην οργάνωση των αγώνων μας.

Δ) Για να αναδείξει το πολιτικό πρό-

βλημα. Με τη διαρκή χειροτέρευση της κρίσης και της πολιτικής σήψης κάθε επόμενη αστική κυβέρνηση είναι δεσμευμένη να ακολουθήσει την ίδια ή και χειρότερη πολιτική. Είτε είναι λύσεις αυτοδυναμίας, συνεργασίας και τεχνοκρατών, είτε το φάντασμα της «προοδευτικής» κυβέρνησης, που ρίχνει ως δόλωμα ο Τσίπρας.

Πατί όσο σημαντικό κι αν είναι να απαλλαγούμε από μια μνημονιακή νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση, θα έχουμε ακόμα απέναντί μας: Την κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, που χειροτερεύει και βαθιάει (καταρρεύσεις τραπεζών, οικονομικοί πόλεμοι κ.λπ.). Την ΕΕ και τους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές που φουντώνουν τους πολέμους και οδηγούν προς έναν Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο, πιο επικίνδυνο από όλους τους προηγούμενους, όπου η ενδεχόμενη χρήση πυρηνικών σκιάζει την ανθρωπότητα με την απειλή του αφανισμού.

Για να απαλλαγούμε οριστικά από όλα αυτά, χρειάζεται παρατεταμένος, σκληρός αγώνας και επαναστατική πολιτική. Δεν απαιτείται μόνο μια πολιτική αλλαγή αλλά και μια κοινωνική αλλαγή, μια βαθιά τομή σε αντικαπιταλιστική-επαναστατική κατεύθυνση. Να προωθήσουμε ένα ριζοσπαστικό, ταξικό πρόγραμμα, λύσεις για **ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΟΥΝ ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ** – που σημαίνει:

α) Εθνικοποίηση των υπηρεσιών και υποδομών (ενέργεια, νερό, συγκοινωνίες κ.λπ.), των τραπεζών και όλων των τομέων-κλειδιά της οικονομίας, όσων δημόσιων οργανισμών/υπηρεσιών ιδιωτικοποιήθηκαν, χωρίς αποζημίωση και κάτω από εργατικό έλεγχο. Βαριά φορολόγηση των κερδών και των πλουσίων.

β) Έξοδος από ΕΕ και Ευρώ. Παύση πληρωμών – Μονομερής διαγραφή του χρέους. Καθιέρωση εθνικού νομίσματος.

γ) Να φύγουμε από το ΝΑΤΟ, να διώξουμε τις βάσεις. Καμία συμμετοχή στον πόλεμο και στις κυρώσεις στις πλάτες των λαών.

δ) Λεφτά για τη Δημόσια Δωρεάν Υγεία και Παιδεία, για ένα πραγματικό κοινωνικό πρόγραμμα. Πραγματικές αυξήσεις σε μισθούς – συντάξεις, συλλογικές συμβάσεις για όλους.

ε) Υπεράσπιση και διεύρυνση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών για την αντιμετώπιση του κύματος φτώχειας και εξαθλίωσης, του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης, της απειλής του πολέμου.

Ε) Η Ο.Κ.Δ.Ε. κατεβαίνει στις εκλογές μιλώντας τη γλώσσα της αλήθειας:

– Για να συμβάλλουμε στην οργάνωση της αντίστασης και της αντεπίθεσης των

εργατικών και λαϊκών μαζών, αξιοποιώντας όλες τις πρόσφατες εμπειρίες: τις μεγαλειώδεις απεργίες και διαδηλώσεις για τα Τέμπη με τη συμμετοχή συνολικά εκατοντάδων χιλιάδων κόσμου – την αντίσταση στις χουντοαπαγορεύσεις και την καταστολή (έκρηξη Νέας Σμύρνης, απόκρουση πανεπιστημιακής αστυνομίας) – τους αγώνες σε κλάδους και επιχειρήσεις (εκπαίδευση, υγεία, διανομείς κ.λπ.).

– Για να εφαρμόσουμε τα συμπεράσματα από την αγωνιστική και απεργιακή έκρηξη των λαών της Ευρώπης (Βρετανία, Γερμανία, Πορτογαλία κ.ά.) – και τις τεράστιες μαχητικές διαδηλώσεις, την εξέγερση στη Γαλλία.

– Για να αναδείξουμε την αναγκαιότητα μιας νέας επαναστατικής αριστερής δύναμης. Που δεν θα υποκύπτει ή προδίδει τους εργαζόμενους με την πρώτη δυσκολία, δεν θα τρέχει με κάθε ευκαιρία πίσω από «ξένες και ντόπιες σημαίες» εγκαταλείποντας τις «αρχές» της. Θέλουμε μια επαναστατική αριστερά για να ξηλώσουμε τα Μνημόνια και το καθεστώς τους, να απειπλακούμε από τις ιδιωτικοποιήσεις, τη φτώχεια και τον πόλεμο για μια νικηφόρα σύγκρουση με το σύστημα, τους υπηρέτες του κράτους, για να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο με την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος, με την εγκαθίδρυση μιας άλλης εξουσίας, μιας **Κυβέρνησης των Εργαζομένων.**

Στο ψηφοδέλτιο της Ο.Κ.Δ.Ε. συμμετέχουν μέλη διοικήσεων σωματείων, συνδικαλιστές και εργαζόμενοι με σημαντική συμβολή στις απεργίες και τους αγώνες, φοιτητές και εργαζόμενοι ενεργοί στο φοιτητικό και εργατικό κίνημα. Ακόμη το ψηφοδέλτιο της Ο.Κ.Δ.Ε. συμβολίζει και αναδεικνύει και εκείνους τους αγώνες, εκείνο το κομμάτι της εργατικής τάξης (με μερική απασχόληση και κάθε είδους ελαστική εργασία, ανασφάλιστους, άνεργους, μετανάστες κ.λπ.) που αποσιωπάται απ' τα ΜΜΕ, τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, την αστική διαπλοκή. Που έπαιξαν και παίζουν σημαντικό ρόλο σε όλα τα κινήματα, στους μικρούς ή μεγάλους αγώνες.

► Για την Ενίσχυση και Νίκη των Αγώνων
► Για την Αντεπίθεση των Εργαζομένων
► Για μια Αριστερά Επαναστατική

**Στηρίξτε – Ψηφίστε
Μια Πραγματικά Χρήσιμη Επιλογή**

**Ο.Κ.Δ.Ε.
Οργάνωση Κομμουνιστών
Διεθνιστών Ελλάδας**

Σημασία, επέμβαση και λειτουργία της ΟΚΔΕ

Χτίζοντας την επαναστατική οργάνωση στο σήμερα

Για όσους δεν αντιλαμβάνονται τη ρήξη με τον καπιταλισμό διακηρυκτικά, αλλά σε όλες τις συνέπειές της, τίθεται το ζήτημα οικοδόμησης μιας μαζικής επαναστατικής οργάνωσης ή κόμματος. Μιας υλικής δύναμης που θα συγκρουστεί ιδεολογικά, πολιτικά και πρακτικά με την αστική τάξη και το κράτος της.

Δεν υπάρχουν υποκατάστατα και παρακάμψεις σ' αυτό το καθήκον, όπως δείχνει η αποτυχία ή κατάρρευση:

α) Των παραδοσιακών μαζικών ρεφορμιστικών κομμάτων. Για δεκαετίες, η σοσιαλδημοκρατία και ο σταλινισμός έλεγχαν το εργατικό κίνημα, οδηγώντας σε αμέτρητες ήττες και προδοσίες. Σήμερα έχουν διαλυθεί ή προσχωρήσει στο αντίπαλο στρατόπεδο – ή φυτοζωούν στο περιθώριο των εξελίξεων στο παγκόσμιο εργατικό κίνημα.

β) Σχημάτων που ξεκίνησαν από έναν αδύναμο ρεφορμισμό και γρήγορα κατέληξαν «προοδευτικά», συνθηκολόγησαν, ενσωματώθηκαν στις αστικές δυνάμεις. Χαρακτηριστικά παραδείγματα: ΣΥΡΙΖΑ, Ποδέμος, ευρωπαϊκά «ριζοσπαστικά» σχήματα (ο απολογισμός είναι καταστροφικός), ακόμα ακόμα υποστηρικτές κάθε παραλλαγής «μικρότερου κακού»... Εκεί οδηγεί αναπότρεπτα και ο δήθεν «ρεαλισμός», όπως του ΜεΡΑ25.

γ) Των «πλατιών αντικαπιταλιστικών μετώπων» (π.χ. ΑΝΤΑΡΣΥΑ). Με αυτά στήθηκαν «θεωρίες» άρνησης της οικοδόμησης ενός επαναστατικού κόμματος με οδηγό τον λενινισμό. Πέρα από τους σεχταρισμούς και ομορτοπισμούς τους, μετά από πολλαπλούς κύκλους κρίσεων και αποδυνάμωσης, αυτά τα σχήματα έχουν καταλήξει καθάρως εκλογικίστικα.

Κατανοώντας το πρόβλημα...

Η προσπάθεια της ΟΚΔΕ έχει εντελώς διαφορετική βάση και λογική. Ξεκινώντας από την δομική κρίση του καπιταλισμού, επομένως την επικαιρότητα της σοσιαλιστικής επανάστασης, δεν προτάσσουμε μια απλή επανάληψη των «ιερών κειμένων». Άλλα μια μεταβατική πολιτική, την προετοιμασία της

σοσιαλιστικής επανάστασης, μέσα από ένα σχέδιο απόκτησης αγωνιστικών εμπειριών και παραδόσεων σε μαζική κλίμακα και σε όλα τα επίπεδα, συγκρότησης μιας νέας πρωτοπορίας και ηγεσίας. Με κύριους άξονες τους εξής:

α. Ανασυγκρότηση-ανασύνθεση του εργατικού κινήματος. **β.** Ένα Πρόγραμμα Σωτηρίας, σοσιαλιστικής διεξόδου. **γ.** Ανάλυση των μεγάλων αλλαγών που έχουν συντελεστεί: κατάρρευση σταλινισμού, ιστορική χρεωκοπία των ΚΚ και σοσιαλδημοκρατών, αλλαγή στις σχέσεις κοινωνικής, συνδικαλιστικής και πολιτικής εκπροσώπησης των μαζών, φτωχοποίηση, «νέο σύστημα εκμετάλλευσης», πόλεμος κ.λπ. – και ακόμα των πιο πρόσφατων εμπειριών αγώνων, εκρήξεων, εξεγέρσεων αλλά και αντεπαναστάσεων.

... χαράσσοντας έναν άλλο δρόμο

Τα παραπάνω «μεταφράζονται» στα εξής κύρια χαρακτηριστικά της επέμβασης, πολιτικής και πρακτικής της ΟΚΔΕ:

1. Συμμετοχή σε όλους τους αγώνες. Με πολιτική ενωτική και ταξική ανεξαρτησίας. Χωρίς τεχνητούς διαχωρισμούς, σεβόμενη το επίπεδο και τους ρυθμούς της συνειδησης των μαζών. Παλεύοντας για την ανάπτυξη δομών αυτοοργάνωσης, που ενοποιούν τις μάζες πολιτικά και οργανωτικά, αποτελούν προϋπόθεση κλιμάκωσης των αγώνων.

2. Οικοδόμηση συνδικαλιστικών επεμβάσεων, παρατάξεων, σχημάτων. Με καθήκοντα όχι προπαγανδιστικά, αλλά την οργάνωση των εργαζομένων και της νεολαίας: αναγέννηση σωματείων ή δημιουργία νέων, αναζωογόνηση φοιτητικών συλλόγων, δημιουργία μαθητικών ομάδων. Οι παρατάξεις της ΟΚΔΕ έχουν να επιδείξουν από έργο στην οργάνωση αγώνων σε χώρους και κλάδους όπως π.χ. εκπαίδευση, διανομείς/επισιτισμός, τηλεπικοινωνίες, φοιτητικοί σύλλογοι που «αναγεννήθηκαν» με αυτή την πολιτική, κινητοποίηση μαθητών.

3. Επέμβαση στις γειτονιές, π.χ. με πρωτοβουλίες κατοίκων.

4. Ανυποχώρητη στάση απέναντι

στην κρατική καταστολή. Στον δρόμο, απέναντι στην αστική δικαιοσύνη, με την άρνηση πληρωμής τιμωρητικών προστίμων κ.λπ.

5. Επίμονη και υπομονετική προσπάθεια για την ενότητα της άκρας αριστεράς στην δράση.

6. Συμβολή στη συνέχεια και τον εμπλουτισμό της μαρξιστικής θεωρίας, με σειρά εκδόσεων. Καθήκον αναντικατάστατο για τον εξοπλισμό των αγωνιστών, όπου η ΟΚΔΕ είναι ίσως απ' τις ελάχιστες οργανώσεις που προσπαθούν ν' ανταποκριθούν.

7. Συνειδητό μέτωπο ενάντια στην παρηκμασμένη αστική ηθική. Στη βαρβαρότητα και ισοπέδωση που φέρνει ο νεοφιλελευθερισμός σε κάθε αξία, στα γελοία, διεφθαρμένα και μισάνθρωπα «πρότυπα» του.

Οργάνωση συνειδητή, δημοκρατική, ανοιχτή

Μια τέτοια οργάνωση δεν μπορεί να είναι εσωτερικά μονοιτική, όπως τα σταλινικά κόμματα. Χρειάζεται το οξυγόνο μιας εσωτερικής συζήτησης και διαπάλης, που διεξάγεται δημοκρατικά. Δηλαδή και με δικαίωμα οργανωμένων απόψεων και τάσεων (όταν είναι απαραίτητο), αλλά και κοινή εφαρμογή των αποφάσεων.

Αυτό διασφαλίζεται με τον δημοκρατικό συγκεντρωτισμό (όχι τον γραφειοκρατικό των σταλινικών). Με βάση την στρατηγική συμφωνία των μελών, προκύπτει η συνειδητή αυτοπειθαρχία τους στη βάση αρχών: εκλογή των αγωνιστών στα όργανα – τελικός αποφασιστικός ρόλος των κεντρικών οργάνων και συνεδρίων – έμπρακτες εγγυήσεις της ελεύθερης έκφρασης απόψεων.

Εργαλείο απαραίτητο για τη νίκη

Η ΟΚΔΕ είναι η πιο παλιά οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα. Ανήκουμε στο ρεύμα της 4ης Διεθνούς, συνέχεια του επαναστατικού μαρξισμού ενάντια στον σταλινικό εκφυλισμό, που μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο συνεισέφερε ανεκτίμητα στην επαναστατική θεωρία και πρακτική. Παρά τα ισχυρά πλήγματα που αργό-

τερα δέχτηκε αυτό το ρεύμα, ποτέ δεν υποστείλαμε τη σημαία του Διεθνισμού.

Η ΟΚΔΕ είχε και έχει μια αποφασιστική ιδεολογική και προγραμματική συμβολή, με τις αναλύσεις και τα υλικά της, στην ανάδειξη κρίσιμων θεμάτων όπως π.χ. της καπιταλιστικής κρίσης, του «για ποιον σοσιαλισμό παλεύουμε». Επίσης όμως **αποτύπωσε το στίγμα της, είχε και έχει ενεργό ρόλο** σε κορυφαίες στιγμές του κινήματος: από την πρώτη περίοδο της Μεταπολίτευσης μέχρι τον

«κοινωνικό πόλεμο» 2010-12 και όλες τις κινητοποιήσεις της τελευταίας 4ετίας (ενάντια σε καταστολή και χουντοαπαγορεύσεις, πανεπιστημιακή αστυνομία και αντι-εκπαιδευτικούς νόμους, στην «έκρηξη» μετά τα Τέμπη, σε εργατικούς αγώνες, αντιπολεμικές πρωτοβουλίες κ.ά.).

Δεν διεκδικούμε κάποιο αλάθητο – πιστεύουμε όμως ότι οι αρχές, το πρόγραμμα, η πολιτική μας είναι η πιο ολοκληρωμένη απάντηση για όσους «δεν βολεύονται» στη σημερινή βασανιστική κρίση του εργατικού κινήματος. Θέλουμε οι ιδέες και η πολιτική μας να δοκιμαστούν, να αποδείξουν την αξία τους στην πράξη. Να τροφοδοτήσουν τον διάλογο και την κριτική, να οπλίσουν τους αγώνες και να οπλιστούν απ' αυτούς. Να ανδρώσουν τις νέες γενιές αγωνιστών – που δεν θα υποκλίνονται στο «Δεν υπάρχει εναλλακτική», στους αναθεωρητισμούς που διαγράφουν την αγωνιστική ιστορία της εργατικής τάξης, σε ψευτοπροοδευτικές μόδες (όπως ο δικαιωματισμός). Που θα αλλάζουν τη ζωή τους παλεύοντας συνειδητά και μέχρι το τέλος ώστε να αλλάξει συθέμελα όλη η κοινωνία.

Δεν διεκδικούμε κάποιο αλάθητο – πιστεύουμε όμως ότι οι αρχές, το πρόγραμμα, η πολιτική μας είναι η πιο ολοκληρωμένη απάντηση για όσους «δεν βολεύονται»...

Γαλλία: Συνεχίζεται και βαθαίνει η εξέγερση ενάντια στο αυταρχικό καθεστώς του Μακρόν

ανταπόκριση από το Παρίσι

Η Γαλλία έχει εισέλθει το τελευταίο δεκαπενθήμερο σε μία βαθιά πολιτική και κυβερνητική κρίση, η οποία καταλαμβάνει διεθνώς τα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων και βρίσκεται στο κέντρο της προσοχής. Είναι το άμεσο αποτέλεσμα των σχεδόν τριμήνων κινητοποιήσεων ενάντια στην αντι-ασφαλιστική μεταρρύθμιση που τείνουν να λάβουν έναν ποιοτικά διαφορετικό χαρακτήρα, μετά τις 16 Μαρτίου.

Η καταφυγή από τον Μακρόν και την πρωθυπουργό Μπορν στο άρθρο 49.3 του γαλλικού συντάγματος στις 16 Μαρτίου, με το οποίο παρέκαμψαν την ψήφο του κοινοβουλίου για την εφαρμογή της συνταξιοδοτικής μεταρρύθμισης, αποτέλεσε ένα πραγματικό σημείο - τομή.

Η καταφυγή στο 49.3 εξέπληξε όλα τα στρώματα της γαλλικής κοινωνίας και συντάραξε τα μικροαστικά στρώματα, την εργατική αριστοκρατία και τη νεολαία. Η εθνική απεργία στις 23 Μάρτη, όπως και αυτή της 29ης Μάρτη, είχε μία κοινωνική σύνθεση τροποποιημένη, ιδιαίτερα εμφανή στο Παρίσι, αλλά και σε άλλες πόλεις, με σημαντικά μεγαλύτερη συμμετοχή υπαλλήλων, εργατικής αριστοκρατίας, μικροαστικών στρωμάτων, και νεολαίας, σε σχέση με όλες τις προηγούμενες κινητοποιήσεις. Ο εργατικός και προλεταριακός χαρακτήρας των αρχικών κινητοποιήσεων τροποποιήθηκε με την προσθήκη και άλλων στρωμάτων της εργατικής τάξης. Και οι δύο εθνικές απεργίες είχαν μεγάλη συμμετοχή στις διαδηλώσεις και στην απεργία. Στις 23 Μάρτη, οι διαδηλωτές ξεπέρασαν το 1,1 εκατ. και στις 28 Μάρτη ήταν πάνω από 750 χιλιάδες πανεθνικά σύμφωνα με τα στοιχεία της αστυνομίας, τα οποία παρότι υποτιμούν τα μεγέθη μάλλον παραμένουν πιο κοντά στην πραγματικότητα από τα στοιχεία της CGT.

Έτσι, στο Παρίσι, η διαδήλωση της 23ης Μάρτη, λόγω των κοινωνικών στρωμάτων που κινητοποιήθηκαν και της σύνθεσης της πόλης, ήταν η μεγαλύτερη της τελευταίας 15ετίας και χωρίς αμφιβολία η μεγαλύτερη του τρέχοντος κινήματος.

Σε ό,τι αφορά τη νεολαία, πανεθνικά στις 23 Μάρτη περίπου 400 λύκεια και γυμνάσια είχαν καταλήψεις και περίπου 500 στις 29 Μάρτη. Δεκάδες πανεπιστήμια, μεταξύ των οποίων πολλές ανώτερες σχολές στο Παρίσι, με κοινωνική σύνθεση μικροαστική και αστική, όπως η αρχιτεκτονική, η ENS, το Πάνθεον ASSAS, συμμετέχουν στις κινητοποιήσεις με μπλοκαρίσματα εισόδων, καταλήψεις και διαδηλώσεις. Οι κινητοποιήσεις στα πανεπιστήμια συνοδεύονται από γενικές συνελεύσεις, ενδεικτικά, έλαβαν χώρα συνέλευση 1.000 φοιτητών στο Μονπελιέ στις 23 Μάρτη, συνέλευση

1.000 ατόμων στην πανεπιστημιούπολη του Τολμπιάκ στο Παρίσι, συνέλευση 500 ατόμων στο Μπορντώ, 600 φοιτητών στην Τουλούζη στις 28, διάφορες συνελεύσεις μερικών εκατοντάδων η κάθε μία στο Πανεπιστήμιο του Παρισιού στις 23 Μάρτη. Δεν έχουν λάβει όμως ακόμα το χαρακτήρα ενός κινήματος διαρκείας και αυτό φάνηκε στην διαδήλωση της 29ης Μάρτη, όπου δεν υπήρξε μία θεαματική επανεμφάνιση της νεολαίας. Αυτές οι συνελεύσεις και κινητοποιήσεις λαμβάνουν χώρα, παρά την διαλυτική πολιτική των ιδρυμάτων για εξ αποστάσεως εκπαίδευση και μαθήματα.

Η καταφυγή στο 49.3 προκάλεσε το ξέσπασμα για σχεδόν ένα δεκαήμερο αυθόρμητων βραδινών και πρωινών (τα σαββατοκύριακα κυρίως) διαδηλώσεων, σε όλη τη Γαλλία, στο Παρίσι και σε πολλές μεσαίες και μικρές πόλεις. Παράλληλα, ώθησε τα τοπικά συνδικάτα κι εργατικά κέντρα σε επαναλαμβανόμενα καθημερινά καλέσματα απογευματινών διαδηλώσεων, κάτι που δεν έχει παρουσιαστεί σαν φαινόμενο εδώ και πάρα πολλά χρόνια.

Η καταφυγή στο 49.3 έδωσε έναν πιο συγκρουσιακό χαρακτήρα στο κίνημα, στο μέτρο που θεωρήθηκε μία αντιδημοκρατική, απονομιμοποιημένη κίνηση. Έτσι, υπήρξε ένα ξέσπασμα συγκρούσεων με την αστυνομία πανεθνικά και μικροεπεισοδίων και εμπρησμών παράλληλα και ως συνέχεια των απογευματινών διαδηλώσεων. Συμμετέχουν κυρίως νεολαία, φοιτητές, μαθητές. Παίρνουν το χαρακτήρα πετροπόλεμου, μικρών πρόχειρων οδοφραγμάτων, κυνηγητού στα στενά και διασκορπισμού σε πολυάριθμες ομάδες διαδηλωτών, με συμμετοχή μερικών χιλιάδων. Ωστόσο, στις μεγάλες απεργιακές διαδηλώσεις, η αστυνομία κινείται στα περιθώρια και δεν ενοχλεί ή παρεμποδίζει κατά κανόνα καθόλου τον κύριο όγκο των διαδηλώσεων. Σε κάθε περίπτωση, η γαλλική κυβέρνηση αύξησε κατά μερικούς τόνους την κατασταλτική της απάντηση, ωστόσο, το επίπεδο της αστυνομικής καταστολής, παρά την έντασή της, είναι ακόμα σε επίπεδα ενός πρώτου παραδειγματισμού, με επιλεγμένες επιστρατεύσεις απεργών, επεμβάσεις σε απεργιακά μπλόκα, και προληπτικούς ελέγχους και προσαγωγές στις διαδηλώσεις, στοχευμένες προσαγωγές στελεχών της άκρας αριστεράς. Δεν έχει ακόμα φτάσει στο σημείο της απροκάλυπτης τρομοκρατίας, όπως την περίοδο των κίτρινων γιλέκων. Αυτό ισχύει προφανώς με εξαιρέσεις, όπως οι πολύ σκληρές συγκρούσεις και καταστολή στην διαδήλωση 30 χιλιάδων ενάντια στα σχέδια εγκατάστασης πισίνων αποθήκευσης υπόγειων υδάτων στο Σάντ-Σολίν στη δυτική Γαλλία, όπου υπήρξαν 200 τραυματίες διαδηλωτές, εκ των οποίων

δύο είναι σε κρίσιμη κατάσταση σε κώμα.

Η καταφυγή στο 49.3 επέφερε και την αύξηση της συμμετοχής για μερικές μέρες στις κλαδικές απεργίες διαρκείας, χωρίς να καταστούν καθολικές, που έχουν κηρύξει πολλές ομοσπονδίες (μεταφορών στο Παρίσι, σιδηροδρομικών, καθαριότητας, ενέργειας κ.ά.). Επίσης, επέφερε την σκλήρυνση των απεργιακών φρουρών, χωρίς βέβαια να μετατραπούν σε καταλήψεις ή σε μόνιμα μπλοκαρίσματα των απεργιακών χώρων. Έτσι, η συνέχεια των κλαδικών απεργιών διαρκείας είναι αμφίβολη, ιδιαίτερα εφόσον δεν έχουν αναπτυχθεί γενικές συνελεύσεις ή απεργιακές επιτροπές και όλα ελέγχονται ακόμα από τις ηγεσίες των συνδικάτων.

Υπήρξε μία μεταβολή στην ψυχολογία των εργαζόμενων και μικροαστικών στρωμάτων. Μέχρι το 49.3, η ήττα θεωρούνταν το πιθανότερο σενάριο. Μετά το 49.3, το κλίμα αντιστράφηκε και οι μάζες πιστεύουν ότι θα νικήσουν. Μία νέα αποφασιστικότητα και μία κάποια σιγουριά για την ενδεχόμενη νίκη, τόσο μεταξύ της πρωτοπορίας, όσο και μεταξύ των πλατιών μαζών, έχουν αρχίσει να απλώνονται. Είναι προφανώς το αποτέλεσμα της ορθής κατανόησης της πολιτικής και κοινωνικής απομόνωσης της Μακρονίας. Μπορεί ο Μακρόν να επικαλείται την εκλογή του, λέγοντας αλαζονικά και περιφρονητικά ότι «το πλήθος (αναφερόμενος στους διαδηλωτές) δεν έχει νομιμοποίηση ενάντια στον λαό, που εκφράζεται, κυρίως, μέσω των εκλεγμένων του», αλλά όλοι κατανοούν πόσο λίγοι πραγματικά τον ψήφισαν για το πρόγραμμά του και όχι ως το μικρότερο κακό έναντι της Λεπέν.

Επιπλέον, σύμφωνα με δημοσκοπήσεις, η στήριξη του απεργιακού κινήματος και των κινητοποιήσεων είναι τόσο μεγάλη που ακόμα και οι μισοί ψηφοφόροι των Ρεπουμπλικάνων, οι οποίοι έχουν αρχίσει και έχουν διαρροές από τον κομματικό τους μηχανισμό και τη νεολαία, και το 22% των ψηφοφόρων του Μακρόν πιστεύουν ότι το κίνημα οφείλει να σκληρύνει την στάση του για να κάνει την κυβέρνηση να υποχωρήσει.

Φυσικά, δεδομένων των ανωτέρω εξελίξεων, κανείς δεν είναι πραγματικά ικανοποιημένος με τον χειρισμό της κατάστασης από την κυβέρνηση και τον Μακρόν. Ο πρόεδρος του Medef (του αντίστοιχου γαλλικού ΣΕΒ) παρότι ασφαλώς στηρίζει την μεταρρύθμιση, χαρακτηρίζοντάς την «επώδυνη» αλλά «αναπόφευκτη οικονομικά», δήλωσε σε συνέντευξή του, ότι «οι επόμενες κοινωνικές μεταρρυθμίσεις θα πρέπει να στηριχτούν σε μία διαφορετική μέθοδο, να συζητηθούν περισσότερο και να είναι αντικείμενο διαπραγμάτευσης με τους κοινωνικούς εταίρους». Οι εργοδοτικές ομοσπονδίες των αεροπορικών μεταφορών

και της εστίασης - τουρισμού αρχίζουν και διαμαρτύρονται είτε για τις απεργίες και τις ακυρώσεις πτήσεων που επιφέρουν, είτε για τις διαδηλώσεις και την πτώση της τουριστικής κίνησης και του τζίρου. Οι βουλευτές της πλειοψηφίας, τους οποίους δεν εμπιστεύτηκε ο Μακρόν να ψηφίσουν το νομοσχέδιο, αρχίζουν να γκρινιάζουν ότι η κυβέρνηση πρέπει να έρθει σε συνεννόηση με τα συνδικάτα.

Εντός αυτής της κατάστασης, τα αστικά επιτελεία αλλά και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία αναζητούν διέξοδο, διακατεχόμενοι από τον κοινό φόβο ή ανησυχία μίας εκτροπής της κατάστασης εκτός ελέγχου. Ο πρόεδρος της συνομοσπονδίας CFDT, με του οποίου την πρόταση συντάχθηκε και η κεφαλή της CGT, πρότεινε μία παύση της μεταρρύθμισης για έξι μήνες και τον ορισμό ενός ενδιάμεσου συνομιλητή, ώστε να αρχίσουν εκ νέου οι διαπραγματεύσεις. Με την πρόταση αυτή συντάχθηκε και το άρθρο της σύνταξης της εφημερίδας Le Monde στις 25 Μαρτίου. Στον αστικό τύπο αρχίζουν να εμφανίζονται άρθρα συνταγματολόγων με παραινήσεις προς το συνταγματικό συμβούλιο, όργανο αντίστοιχο του Συμβουλίου της Επικρατείας, να παρέμβει αποφασιστικά και να παύσει τον νόμο ως αντισυνταγματικό στην τρέχουσα μορφή του. Το ίδιο το Συνταγματικό Συμβούλιο ανακοίνωσε ότι θα εκδώσει την απόφασή του στις 14 Απρίλη. Στο κοινό ανακοινώθην εξάλλου των συνομοσπονδιών στις 23 Μάρτη, ανακοινώνεται και η στήριξη ενός πιθανού δημοψηφίσματος, σύμφωνα με την συνταγματική διαδικασία που εκκίνησαν βουλευτές της αντιπολίτευσης, που αποπροσανατολίζει την δράση του κινήματος από την απεργιακή μάχη. Τέλος, θα ακολουθήσει μέσα στις επόμενες μέρες μετά από πολλές παλινωδίες μία συνάντηση των ηγετών των συνδικάτων με την κυβέρνηση, ενώ παράλληλα έχει ήδη προκηρυχθεί μία νέα ημέρα εθνικής απεργίας την Πέμπτη 6 Απριλίου.

Τα πάντα θα εξαρτηθούν τις επόμενες εβδομάδες από την επιμονή που θα καταφέρει να επιδείξει το απεργιακό κύμα στην Γαλλία. Μία συνέχιση των κινητοποιήσεων με τον ίδιο ρυθμό είναι πιθανόν να οδηγήσει σε μία μερική υπαναχώρηση της κυβέρνησης, που θα εκληφθεί ως νίκη από τις μάζες. Παρόμοια τροπή, δηλαδή επικύρωση αντεργατικών νόμων χάρη στο 49.3 και εντέλει υποχώρηση ενώπιον του κινήματος, είχαν πάρει και η μεγάλη μάχη του 1995 ενάντια στο αντι-ασφαλιστικό πλάνο του Ζουπέ, και η μάχη ενάντια στο CPE (σύμφωνο πρώτης απασχόλησης) του Φιλίον το 2006.

■ Κωνσταντίνος Σηφάκης

Ουκρανία: Διαρκής κλιμάκωση

ΗΠΑ και ΕΕ, μέσω του NATO και των συμμάχων τους αυξάνουν διαρκώς την στρατιωτική και οικονομική βοήθεια στην Ουκρανία. Τόσο ποσοτικά όσο και ποιοτικά, με προφανή στόχο το βάλτωμα της Ρωσίας σε ένα διαρκές πολεμικό μέτωπο με τεράστιο κόστος οικονομικό, κοινωνικό και πολιτικό. Σε αυτή την ενδοϊμπεριαλιστική σύγκρουση, τα αμερικανικά σχέδια δείχνουν κλιμάκωση του πολέμου ως την τελευταία ρανίδα αίματος των Ουκρανών, ενώ αρχίζουν να εμπλέκονται πιο άμεσα και οι ίδιοι. Το ΔΝΤ ενέκρινε 4ετές πακέτο δανεισμού της Ουκρανίας με 15,6 δισ. Οι ΗΠΑ προχωρούν σε νέο πακέτο οικονομικής και στρατιωτικής βοήθειας με 350 εκατ. και παροχή αρμάτων μάχης Abrams και αντιαεροπορικούς πυραύλους Patriot. Οι στενοί σύμμαχοί τους Βρετανοί, στέλνουν διατρητικά βλήματα απεμπλουτισμένου ουρανού, ίδια με αυτά που γέμισαν με ραδιενεργό υλικό τα Βαλκάνια και τη χώρα μας στον πόλεμο της Γιουγκοσλαβίας. Ενώ, θα παρέχουν και άρματα μάχης Challenger 2. Οι Νορβηγοί στέλνουν άλλα 8 Leopard και οι Σλοβένοι μαχητικά αεροπλάνα MIG 29, αγορασμένα από τους Ρώσους. Ο Ιάπωνας πρωθυπουργός επισκέφτηκε (και αυτός) το Κίεβο και έγινε ο πρώτος Ιάπωνας πρωθυπουργός που επισκέφθηκε εμπόλεμη ζώνη μετά το 1945, αναδεικνύοντας την απόφαση της Ιαπωνίας να στρατευθεί ενεργά στο πλευρό των ΗΠΑ, παρότι είναι αυτοί που τους χτύπησαν με ατομικές βόμβες το 1945. Οι Σουηδοί ενέκριναν στο κοινοβούλιο την εισοδή τους στο NATO και περιμένουν την έγκριση της Τουρκίας, ενώ ο φιλανδικός εναέριος χώρος ήδη χρησιμοποιείται από αμερικανικά βομβαρδιστικά και μαχητικά. Στην Ανατολική Ευρώπη, κυρίως στην Πολωνία που έχει μετατραπεί σε πύλη εισόδου NATOϊκών όπλων και στρατευμάτων στην Ουκρανία, οι ΗΠΑ τοποθετούν μόνιμη φρουρά, η οποία σήμερα αριθμεί 10.000 αμερικανούς στρατιώτες. Η ΕΕ στην πρόσφατη Σύνοδο Κορυφής επιβεβαίωσε την ενεργή ένταξη της στην πολεμική πολιτική των ΗΠΑ και αποφάσισε την παροχή 1δισ. για αναπλήρωση των αποθεμάτων πυρομαχικών χωρών της ΕΕ που στάλθηκαν στην Ουκρανία και 1 δισ. για την άμεση προμήθεια στο καθεστώς Ζελένσκι βλημάτων πυροβολικού και πυραύλων. Η μόνη διαφωνία εκφράστηκε από την Ουγγαρία και γι' αυτό δεν εκδόθηκε και κοινό ανακοινωθέν περί της ενεργοποίησης του εντάλματος του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου της Χάγης κατά του Πούτιν. Πέραν της φαιδρότητας του συγκεκριμένου εντάλματος σημειώνουμε πως ΗΠΑ, Ρωσία, Κίνα δεν αναγνωρίζουν το Δ.Π.Δ. Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές τρέφουν με κάθε μέσο την φωτιά του πολέμου στην Ουκρανία και δείχνουν αποφασισμένοι να οδηγήσουν την σύγκρουση σε μεγάλη κλιμάκωση. Αυτό αφορούν και οι απειλές για διώξη του Τραμπ και ενόψει εκλογών στις ΗΠΑ το 2024, μιας και είναι πολέμιος του σχεδίου εξόντωσης της Ρωσίας.

ΝΑΤΟϊκή βάση η Ελλάδα

Έχουμε περιγράψει σε πολλά άρθρα την πολλαπλή παράδοση της Ελλάδας στους αμερικανούς και ευρωπαϊούς ιμπεριαλιστές, οικονομικά, πολιτικά και στρατιωτικά. Οι τελευταίες κυβερνήσεις ΣΥΡΙΖΑ-ΝΔ μετέτρεψαν κυριολεκτικά το σύνολο της χώρας σε στρατιωτική βάση των δυτικών ιμπεριαλιστών από την

Κρήτη ως την Έβρο. Τώρα το νέο αίτημα των NATOϊκών για ικανοποίηση από τις ελληνικές κυβερνήσεις, είναι η παραχώρηση πεδίου βολής στον Έβρο για εξάσκηση της Νοτιοανατολικής Πολυεθνικής Μεραρχίας που εδρεύει σε Βουλγαρία-Ρουμανία (μιλάμε για μεταφορά χιλιάδων στρατιωτών) και παροχή του πεδίου βολής στον Βόλο για εξάσκηση μαχητικών ελικοπτέρων αλλά και στρατηγικών βομβαρδιστικών B-52, που μεταφέρουν πυρηνικά όπλα. Ειδικά η Ανατολική Μακεδονία και Θράκη μετατρέπονται σε τεράστια βάση για την προετοιμασία και προώθηση πολεμικών δυνάμεων ενάντια στη Ρωσία. Δηλαδή γινόμαστε ενεργός σύμμαχος ενός ιμπεριαλιστικού στρατοπέδου σε έναν απόλυτα άδικο και καταστροφικό πόλεμο μεταξύ ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, που είναι κάθετα αντίθετος από τα συμφέροντα των λαών, των εργαζομένων και της νεολαίας.

Καμία υποχώρηση από την Ανατολή

Ενώ η σύγκρουση κλιμακώνεται αποφασιστικά από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές, με αποτέλεσμα την εντεινόμενη ισοπέδωση της Ουκρανίας, (καθημερινά εκτοξεύονται 6 χιλ. βλήματα από τους Ουκρανούς και 3πλάσια από τους Ρώσους), οι ιμπεριαλιστές της Ανατολής εμφανίζονται εξίσου ανυποχώρητοι. Ρωσικά μαχητικά κατέρριψαν αμερικανικό drone, ενώ πυκνώνουν τα περιστατικά αναχαίτισης αμερικανικών βομβαρδιστικών που από τον εναέριο χώρο της Φινλανδίας μπορούν να χτυπήσουν ρωσικές μεγαλουπόλεις. Λίγα 24ωρα από την έκδοση του εντάλματος για τον Πούτιν από το Δ.Π.Δ, και με συμβολική σημασία, ο Κινέζος πρόεδρος Σι επισκέφθηκε τη Μόσχα. Οι συζητήσεις ανέδειξαν: α) το κινέζικο ειρηνευτικό σχέδιο για την Ουκρανία ως βάση συζήτησης για τη Μόσχα, β) την στήριξη της Κίνας στους στόχους της Ρωσίας για μη επέκταση του NATO στην περιφέρειά της, γ) τη στενότερη συνεργασία των δύο χωρών στο τομέα της ενέργειας (χωρίς τη χρήση δολαρίου), στα πυρηνικά, στη δημιουργία νέου αγωγού μεταφοράς αερίου στην Κίνα μέσω Σιβηρίας, στη στενότερη εμπορική συνεργασία και την αξιοποίηση του νέου εμπορικού δρόμου της Αρκτικής, δ) τη στήριξη της Ρωσίας προς την Κίνα για το θέμα της Ταϊβάν και ενάντια στην ανεξαρτητοποίησή της, ενάντια στην συμφωνία AUKUS στον Ειρηνικό και την παράδοση αμερικανικών πυρηνοκίνητων υποβρυχίων στην Αυστραλία, που απειλούν την ασφάλεια της Κίνας (καταγγελία των στρατιωτικών ασκήσεων ΗΠΑ - Ν. Κορέας που δυναμιτίζουν την κατάσταση στην Κορεάτικη χερσόνησο), ενώ, ε) ειδική βαρύτητα δόθηκε στην συζήτηση για την αποτροπή «έγχρωμων επαναστάσεων» (βλ. Ουκρανία 2014), που απειλούν πολλές χώρες με «δάκτυλο» των δυτικών ιμπεριαλιστών.

Η σαφής στήριξη της Κίνας δίνει τη δυνατότητα στον ρωσικό ιμπεριαλισμό να επιδιώξει μία τελική νίκη στην Ουκρανία, ενάντια στους «ως τώρα» ανυποχώρητους Αμερικανούς. Η διακηρυγμένη ανάγκη της Ρωσίας για μια αποστρατιωτικοποιημένη Ουκρανία ώστε να κρατήσει μακριά της τα NATOϊκά όπλα, είναι αδιαπραγμάτευτη. Αυτό σημαίνει πως η Ουκρανία, που γεμίζει διαρκώς με NATOϊκά όπλα και στρατεύματα, πρέπει ή να υποχωρήσει ή να σβήσει από τον χάρτη. Η μεταφορά πυρηνικών όπλων στην Λευκορωσία, δεν είναι μία κίνηση εντυπωσιασμού αλλά μία κίνηση προετοιμασίας για όλα τα ενδεχόμενα, ακόμα και μερικής χρήσης πυρηνικών όπλων. Το δε ανενεργό πυρηνικό εργοστάσιο της Ζαποριζία υποστηρίζεται από μια γραμμή ηλεκτρικού (η δεύτερη καταστράφηκε), που αν τυχόν υποστεί ζημιά, σκόπιμα ή μή, οι συνέπειες θα είναι ανυπολόγιστες.

Η σύγκρουση των ιμπεριαλιστών που σκοτώνει λαούς, είτε με σφαίρες είτε με την φτώχεια και την ανέχεια, μας απειλεί ακόμα και με πυρηνικό ολοκαύτωμα. Η μαχητική εναντίωση στο πόλεμο είναι η μόνη λύση για την επιβίωσή μας.

■ Α.Φ.

στον κόσμο...

Γερμανία

Οι γερμανοί εργαζόμενοι πραγματοποίησαν στις 27/03 τη μεγαλύτερη απεργιακή κινητοποίηση που έχει δει η χώρα από τις αρχές της δεκαετίας του '90, με 50 πόλεις να διοργανώνουν απεργιακές κινητοποιήσεις. Την 24ωρη απεργία προκήρυξαν τα συνδικάτα υπηρεσιών και συγκοινωνιών Verdi και EVG (τρένα, λεωφορεία και αεροδρόμια), με αποτέλεσμα οι τοπικές δημόσιες συγκοινωνίες σε επτά κρατίδια να παραλύσουν, καθώς και τα αεροδρόμια και οι σιδηρόδρομοι. Τα συνδικάτα βάζουν στην προμετωπίδα των απεργιών την αύξηση των μισθών πάνω από τον πληθωρισμό, ο οποίος έχει φτάσει σε πρωτόγνωρα ύψη. Στη Γερμανία βρίσκεται στο 8,7%, ενώ στα τρόφιμα φτάνει στο 10% και σε πολλά βασικά είδη ακόμη και το 20%. Ωστόσο, στον αγώνα κατά της ακρίβειας δεν βρίσκεται μόνο ο κλάδος των μεταφορών, αλλά και οι εκπαιδευτικοί, οι νοσοκομειακοί γιατροί, οι υπάλληλοι ταχυδρομείων, απορριμμάτων, ύδρευσης, θεάτρων κ.ά., οι οποίοι έχουν ήδη προειδοποιήσει με απεργίες, εφόσον δεν ικανοποιηθούν τα αιτήματά τους. Βέβαια, η απεργία στις 27/03 δεν ήταν η πρώτη, καθώς το τελευταίο διάστημα πραγματοποιήθηκαν αρκετές προειδοποιητικές 24ωρες απεργίες με αυξημένη συμμετοχή των εργαζομένων σε πολλές πόλεις της Γερμανίας. Στο Βερολίνο, πάνω από 3.000 εκπαιδευτικοί και προσωπικό σε σχολεία συμμετείχαν σε 48ωρη απεργία, ενώ μαζικές ήταν και οι απεργίες των νοσοκομειακών γιατρών και των εργαζομένων στην καθαριότητα. Σε Μόναχο και Στουτγάρδη, οι εργαζόμενοι απάντησαν μαζικά στο κάλεσμα των συνδικάτων για 24ωρη απεργία σε όλο το Δημόσιο. Εργαζόμενοι και φτωχοί απορρίπτουν τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές της κυβέρνησης, η οποία δεν αντιμετωπίζει την ακρίβεια και ταυτόχρονα αυξάνει τις δαπάνες για το NATO στο 1,49% του ΑΕΠ και ακόμα προορίζει 100 δισ. άμεσα και επενδύσεις πάνω από 2% του ΑΕΠ κάθε χρόνο για τα επόμενα χρόνια στην πολεμική βιομηχανία.

ΗΠΑ

Μετά από μαζικές απεργιακές κινητοποιήσεις που πραγματοποίησαν στις 21-23/03 οι εργαζόμενοι στα δημόσια σχολεία του Λος Άντζελες, κέρδισαν αύξηση 30% στους μισθούς τους. Οι εργαζόμενοι θα λάβουν επίσης αναδρομική αμοιβή 4.000 - 8.000 δολαρίων, ανάλογα την κατάταξη θέσης εργασίας και τα έτη υπηρεσίας, καθώς και μπόνους 1.000 δολαρίων για κάθε εργαζόμενο που εργαζόταν το 2020. Αυτή η σημαντική νίκη των εργαζομένων στην εκπαίδευση (εκπαιδευτικοί, οδηγοί σχολικών λεωφορείων, εργαζόμενοι στις καντίνες και βοηθοί εκπαιδευτικοί) ήρθε μετά από αρκετό καιρό πιέσεων και κινητοποιήσεων χιλιάδων εργαζομένων στον κλάδο. Ελπιδοφόρο είναι ότι η συγκεκριμένη απεργία είναι μόνο μία από τις πολλές που γίνονται την ίδια ώρα και σε άλλους κλάδους, καθώς η αύξηση του κόστους ζωής χτυπά την εργατική τάξη και στις ΗΠΑ, με τις τιμές των βασικών αγαθών και υπηρεσιών να έχουν αυξηθεί ραγδαία τους τελευταίους 12 μήνες.

Κένυα

Ο λαός της Κένυας συρρέει κατά χιλιάδες στους δρόμους σε αντικυβερνητικές διαδηλώσεις που πραγματοποιούνται από τις 26/03. Στην Κένυα, όπως άλλωστε και σε ολόκληρη την Ευρώπη, όλο και μεγαλύτερο κομμάτι της εργατικής τάξης βυθίζεται στη φτώχεια και την πείνα, λόγω εκτίναξης του πληθωρισμού (9,2% τον Φλεβάρη). Ένα από τα βασικά συνθήματα των διαδηλωτών είναι «Δεν έχουμε καλαμποκάλευρο», που είναι βασικό είδος διατροφής τους. Ο πρόεδρος της Κένυας, Ουίλιαμ Ρούτο, κατέφυγε αμέσως σε ακραία καταστολή των μαζών, με αποτέλεσμα να μετράμε δύο κρατικές δολοφονίες μέχρι τώρα. Ακόμα, ο αρχηγός της αστυνομίας Τζαφέντ Κούμε απαγόρευσε αμέσως τις συγκεντρώσεις, αλλά οι διαδηλώσεις συνεχίζονται, μαζικές και δυναμικές.

34 χρόνια από την αιματηρή σφαγή της εξέγερσης της Τιεν Αν Μεν

Το κινέζικο εργατικό κράτος ήταν από τη συγκρότησή του ένα γραφειοκρατικά παραμορφωμένο εργατικό κράτος με αρκετά περιορισμένη την πρόσβαση και επιρροή των εργατικών αλλά και φτωχών αγροτικών μαζών στην εξουσία. Η κατάσταση αυτή ενέτεινε μια σειρά από αντιφάσεις (συλλογική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής, αλλά διαχείρισή τους από γραφειοκρατικά στρώματα), οι οποίες δημιούργησαν ρήγματα στην εμπιστοσύνη των μαζών προς το Κομμουνιστικό Κόμμα, καθώς και στο εσωτερικό του.

Ήδη πριν τον θάνατο του Μάο, δημιουργήθηκε η πτέρυγα των «ανανεωτών» μέσα στο κόμμα, η οποία πρόβαλε την ανάγκη «ανοίγματος προς την ελεύθερη αγορά». Με την ανάληψη της εξουσίας από τον Ντενγκ Ξιάο Πινγκ το 1978, αυτή η πολιτική ξεκίνησε να εφαρμόζεται με τη διείσδυση ξένων ιδιωτικών κεφαλαίων στην κινέζικη οικονομία, την αποκέντρωση του οικονομικού σχεδιασμού και την παραχώρηση σημαντικών εξουσιών σε διευθυντές. Ήταν μία πολιτική εξυπηρέτησης των συμφερόντων μιας κλίκας γραφειοκρατών, που ξήλωνε κατακτήσεις της εργατικής τάξης, οι οποίες θεμελιώναν την Κινέζικη Επανάσταση. Ξεκίνησαν μαζικές απολύσεις, περιορισμός των εργατικών δικαιωμάτων, ανηλεείς διώξεις ενάντια στις απόπειρες δημιουργίας ανεξάρτητων συνδικάτων, κ.λπ., ένα καθεστώς υπερβολικά ασφυκτικό για τις μάζες. Παράλληλα, η γενικευμένη κρίση του σταλινισμού και οι αντιδράσεις των εργαζομένων απέναντι στις εγκληματικές πολιτικές των σταλινικών ηγετών σε μια σειρά από εργατικά κράτη (βλ. Ρουμανία, Τσεχοσλοβακία) δημιουργούσαν μια αποσταθεροποίηση της κινέζικης σταλινικής γραφειοκρατίας.

Οι αντιδράσεις της κινέζικης εργατικής τάξης υπήρξαν μαζικότερες και απέκτησαν αντιγραφειοκρατικό χαρακτήρα. Η πρώτη φάση του κινήματος εκτυλίχθηκε το 1978, με το φοιτητικό κίνημα να κάνει την πρώτη του εμφάνιση, αποτυγχάνοντας όμως να συσπειρώσει την υπόλοιπη κοινωνία. Η δεύτερη φάση των κινητοποιήσεων έρχεται με την αποπομπή του Χου Γιάο Μπαν από την ηγεσία του ΚΚΚ τον Δεκέμβριο του 1986. Ο Χου Γιάο Μπαν ήταν ηγετικό στέλεχος του ΚΚΚ που διατηρούσε τη φήμη του «αντιγραφειοκράτη» και είχε τη συμπάθεια των μαζών. Η τρίτη φάση του κινήματος πυροδοτήθηκε με τον θάνατο του. Η κηδεία του μετατράπηκε σε διαδήλωση από 150.000 νέους και εργαζόμενους, παρά τις κυβερνητικές απαγορεύσεις, με τους διαδηλωτές να κρατούν κόκκινες σημαίες και να τραγουδούν την Διεθνή. Με βασικά αιτήματα την ελευθερία του λόγου, ελευθερη δημιουργία συνδικάτων, απομάκρυνση των ξένων καπιταλιστών, λήψη μέτρων ενάντια στα γραφειοκρατικά προνόμια και τη διαφθορά, ελευθερία στις συγκεντρώσεις και την τιμωρία των υπεύθυνων για την σκληρή καταστολή, η νεολαία κατάφερε να συσπειρώσει ένα μεγάλο μέρος της κοινωνίας. Οι εξορμήσεις των φοιτητών σε χώρους δουλειάς και γειτονιές μαζικοποιούσαν τις κινητοποιήσεις μέρα με τη μέρα. Οι διαδηλώσεις γενικεύτηκαν, με τους διαδηλωτές να παρενδύονται καθημερινά στην πλατεία της Τιεν Αν Μεν. Παράλληλα, τόσο σε άλλες πόλεις όσο και στην ύπαιθρο, επεκτάθηκε ο αγώνας ενάντια στην γραφειοκρατία και τη διαφθορά της κομματικής ηγεσίας.

Υπό τον φόβο της απειλής μίας αντιγραφειοκρατικής επανάστασης ο σκληρός γραφειοκρατικός πυρήνας του κόμματος προχώρησε με ακόμη πιο σκληρά μέτρα

καταστολής, απαντώντας στην εξέγερση με βία και κηρύσσοντας στρατιωτικό νόμο. Απέναντι στις απειλές για αιματηρή καταστολή, οι διαδηλωτές έσπευσαν να θωρακίσουν τον αγώνα. Δημιουργώντας δομές αυτοοργάνωσης και επιτροπές σε κάθε γειτονιά, κατάφεραν να φέρουν στον αγώνα όλο και μεγαλύτερα κομμάτια της κοινωνίας. Όσο προχωρούσαν οι ημέρες του Μαΐου, η κυβέρνηση έχανε τον έλεγχο της πρωτεύουσας, ενώ κάθε δρόμος, γειτονιά και πλατεία, βρισκόταν στα χέρια των εξεγερμένων μαζών. Οι φοιτητές αρνούμενοι να παραδώσουν τα όπλα κάτω από την πίεση της καταστολής, κατασκήνωσαν επί μέρες στην πλατεία της Τιεν Αν Μεν, ενώ πάνω από 200 ξεκίνησαν απεργία πείνας.

Η κυβέρνηση είχε γνώση της δυσκολίας της κατάστασης. Αντιλαμβανόμενη πως η καταστολή δεν πτοούσε πλέον αλλά μαζικοποιούσε την εξέγερση, άλλαξε τακτική, καλώντας φοιτητές να συνομιλήσουν μαζί της, προτρέποντας τους σε παύση της απεργίας πείνας. Οι νεαροί εκπρόσωποι των εξεγερμένων, δεν λύγισαν στις πιέσεις και τις κάλπικες υποσχέσεις της ηγεσίας του ΚΚΚ, αλλά αποχώρησαν από τη συνάντηση βροντοφωνάζοντας το αίτημα για την παραίτηση της διεφθαρμένης κυβέρνησης και για πραγματική δημοκρατία.

Τα ξημερώματα της 4ης Ιουνίου του 1989 ήταν που η κυβέρνηση αποφάσισε να τελειώνει με την εξέγερση. Απαγορεύοντας την κυκλοφορία στους περισσότερους δρό-

μους του Πεκίνου και περικυκλώνοντας με στρατό την πλατεία όπου δεκάδες χιλιάδες αγωνιστών βρίσκονταν συγκεντρωμένοι, άνοιξε πυρ. Ξεκίνησε ένας πόλεμος μεταξύ στρατού και διαδηλωτών που διήρκεσε ώρες και είχε σαν αποτέλεσμα τον θάνατο χιλιάδων νέων και εργαζομένων. Ο πραγματικός αριθμός των θυμάτων δεν έγινε ποτέ γνωστός.

Η ήττα της εξέγερσης της Τιεν Αν Μεν ήρθε ως αποτέλεσμα της έλλειψης ενός επαναστατικού κόμματος και πολιτικής που θα οδηγούσε με επιτυχία στην κατάληψη της εξουσίας από τις μάζες. Η σφαγή της κινέζικης εξέγερσης κόστισε πολλά στο παγκόσμιο εργατικό κίνημα. Από τη μια, σε συνδυασμό με την κατάρρευση των σταλινικών καθεστώτων της ανατολικής Ευρώπης, ενίσχυσε τη δυσφήμιση του κομμουνισμού και από την άλλη επιτάχυνε την παλινόρθωση του καπιταλισμού στην Κίνα. Παρόλα αυτά, μέχρι και σήμερα οι πρωτοφανείς αγώνες των κινέζικων λαϊκών μαζών από το 1980 μέχρι και την άγρια σφαγή της 4ης Ιουνίου και η πολιτική αντιγραφειοκρατική εξέγερση αποτελούν σταθμό του παγκόσμιου εργατικού κινήματος.

■ Άννα Κλάδη

Η μνήμη της Παρισινής Κομμούνας εμπνέει τους εξεγερμένους του σήμερα

Ηφετινή επέτειος της Παρισινής Κομμούνας έχει ιδιαίτερη σημασία. Οι εργατικές μάζες στην Γαλλία απεργούν για να σώσουν τις ζωές τους και εξεγείρονται για να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους ενάντια στην κυβέρνηση του Μακρόν. Ο τρόμος που προκάλεσε στους καταπιεστές όλου του κόσμου, η πρώτη σοσιαλιστική επανάσταση στην ιστορία που κατάφερε να εγκαθιδρύσει εργατική κυβέρνηση, παρά τον σύντομο βίο της, παραμένει μέχρι και σήμερα πιο έντονος από ποτέ.

Το 1851 ο Λουδοβίκος Βοναπάρτης οργάνωσε πραξικόπημα διαλύοντας την Β' Γαλλική Δημοκρατία. Ενώ υπήρξε μια μεγάλη ανάπτυξη της βιομηχανίας στα χρόνια 1850-1875 με αλματώδη αύξηση του προλεταριάτου και αύξηση των μισθών κατά 20%, το βιοτικό επίπεδο στην πλειοψηφία των εργατικών στρωμάτων παρέμενε αξιοθρήνητο. Το καθεστώς του Λουδοβίκου διήρκεσε μέχρι το 1970 και έληξε με τον Γάλλο-Πρωσικό πόλεμο. Η αστική τάξη σχηματίζει κυβέρνηση «εθνικής άμυνας» και στην ανάγκη να υπερασπιστεί την πρωτεύουσα από τους Γερμανούς εισβολείς οπλίζει το προλεταριάτο. Τελικώς πολιορκείται από τις 18 Σεπτεμβρίου μέχρι τις 27 Ιανουαρίου του 1871 από τα πρωσικά στρατεύματα με επικεφαλής τον καγκελάριο Μπίσμαρκ. Οι άθλιες συνθήκες διαβίωσης κατά την διάρκεια της πολιορκίας προκάλεσαν εξέγερση με ηγέτη τον Μπλανκί. Μετά την συνθηκολόγηση του Παρισιού η δημοκρατική κυβέρνηση των Βερσαλλιών που συγκροτήθηκε

με επικεφαλής τον Θιέρσο, προσπάθησε να αφοπλίσει τους εργάτες. Οι ένοπλοι εργάτες μέσα στο κλίμα της εξέγερσης και της προδοσίας της αστικής τους τάξης αρνούνται να παραδώσουν τα όπλα και στις 18 Μάρτη καταλαμβάνουν το Παρίσι μετά από νικηφόρα σύγκρουση με την κυβέρνηση του Θιέρσου. Στις 28 Μάρτη ανακηρύσσεται η πρώτη εργατική κυβέρνηση στην ιστορία ή αλλιώς Παρισινή Κομμούνα. Το Παρίσι θα ακολουθήσουν και άλλες πόλεις με παρόμοιες επαναστατικές κινήσεις.

Η αστική τάξη της Γαλλίας συμμαχισε με τον «εθνικό εχθρό» της που μέχρι τότε πολέμουσε, ο οποίος έγινε ο ταξικός της σύμμαχος για να καταπνίξει τους εξεγερμένους, καταφέροντας να ανασυγκροτηθεί στις Βερσαλλίες και να πείσει αρκετά μικροαστικά στρώματα να παλέψουν για αυτήν. Έτσι η ζωή της Κομμούνας είχε σύντομη διάρκεια μέχρι την ηρωική της αντίσταση στις 28 Μαΐου εναντίον της εισβολής των στρατευμάτων των Βερσαλλιών στην πόλη. Το μίσος της αστικής τάξης απέναντι σε όσους αμφισβήτησαν την κυριαρχία της φάνηκε στις επόμενες αιματηρές εβδομάδες που ακολούθησαν, με πάνω από 30 χιλιάδες εκτελέσεις.

Παρά την σύντομη διάρκεια της, η εργατική κυβέρνηση κατάφερε να πάρει πρωτοπόρα μέτρα, δίνοντας το παράδειγμα ότι μπορεί να υπάρξει ένας ισότιμος σοσιαλιστικός κόσμος. Κατάργησε την στρατιωτική θητεία και τον τακτικό στρατό, ορίζοντας ως μοναδική ένοπλη δύναμη την εθνοφρουρά, στην οποία άνηκε οποιοσδήποτε ήταν ικα-

νός να κρατάει όπλο. Χάρισε όλα τα νοίκια για τις κατοικίες από τον Οκτώβριο του 1970 ως τον Απρίλη του 1971. Ανέδειξε τον διεθνιστικό της χαρακτήρα επικυρώνοντας την εκλογή ξένων υπηκόων σε αξιώματα. Αποφάσισε ότι ο μεγαλύτερος μισθός οποιουδήποτε υπαλλήλου της Κομμούνας δεν θα ξεπερνούσε τον μισθό του εργάτη. Κατέγραψε τα εργοστάσια και τους μύλους που είχαν κλείσει από τους καπιταλιστές, για να θέσει την παραγωγή πάνω σε κοινωνική βάση και την λειτουργία τους από τους ίδιους τους εργάτες που εργάζονταν πριν σε αυτά, κάνοντας τα πρώτα βήματα προς μια σοσιαλιστική οικονομία. Κατάργησε τη νυχτερινή δουλειά των εργατών στους φούρνους καθώς και τα γραφεία εξεύρεσης εργασίας που τα διαχειρίζονταν αστυνομικοί φορείς. Έκλεισε τα ενεχυροδανειστήρια που κερδοσκοπούσαν από την εκμετάλλευση των εργατών και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Διαχώρισε την εκκλησία από το κράτος, καταργώντας όλες τις επιχορηγήσεις για θρησκευτικούς σκοπούς, καθώς και τη μετατροπή όλων των εκκλησιαστικών κτηρίων σε εθνική ιδιοκτησία.

Αυτό που έλειψε όμως στην Παρισινή Κομμούνα ήταν ο χρόνος, δεν πρόλαβε να οργάνώσει την άμυνα της, να ξετάσει προσεκτικά την κατάσταση και να εφαρμόσει το πρόγραμμα της. Παρασύρθηκε από την αλλαγή της κοινωνίας, ενώ τα μέλη της εργατικής κυβέρνησης αποτελούνταν κυρίως από μπλανκιστές και προντιστές με έλλειψη γνώσης του επιστημονικού σοσιαλισμού. Χαρακτηριστική ήταν η «μεγαλοψυχία» της

προς την αστική τάξη την οποία δυστυχώς πλήρωσε. Υποτίμησε την αστική της κυβέρνηση και της έδωσε χρόνο να ανασυνταχθεί στις Βερσαλλίες για την αντιμετώπιση της. Δεν πραγματοποίησε κατάληψη της Τράπεζας της Γαλλίας που θα παρέλυε την αστική τάξη θα ασκούσε μεγάλη πίεση εναντίον της.

Τα λάθη της Παρισινής Κομμούνας βοήθησαν το προλεταριάτο να διδαχθεί από αυτά, ώστε να είναι προετοιμασμένο για τις μελλοντικές επαναστάσεις. Στο Παρίσι η επανάσταση ήταν σε μεγάλο βαθμό αυθόρμητη και άρα απροετοίμαστη για τις τεράστιες δυσκολίες που ξεκινούν με την κατάληψη της εξουσίας. Η πρωτοπορία όμως οργάνωση και προετοιμασία, διαρκή απεύθυνση στις μάζες και ριζώμα σε αυτές ώστε να συντρίψει την αστική κρατική μηχανή και να οργάνώσει στρατό και πολιτοφυλακές, ένα δικό της κράτος για να αντιμετωπίσει τον ανελέητο ταξικό εχθρό. Από τα διδάγματα της ήττας της Κομμούνας ο Λένιν και ο Τρότσκι εξέτασαν προσεκτικά τα καθήκοντα του προλεταριάτου και της εργατικής κυβέρνησης και προετοιμάστηκαν με χρόνια δουλειά για την ολοκλήρωση της νίκης της Ρώσικης Επανάστασης. Τα διδάγματα της Κομμούνας θα φωτίζουν τον δρόμο της νίκης για τους αγώνες της τάξης μας, τον αγώνα που δίνουν οι εξεγερμένοι απόγονοι της στις μέρες μας στη Γαλλία.

■ Σταύρος Σαββάκης

Η μαύρη επέτειος από το πραξικόπημα της 21ης Απριλίου

■ Γρηγόρης Καρβούνης

Με την ήττα της ελληνικής επανάστασης 1943-49, η εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα της υπαίθρου θα βιώσουν ένα ανελέητο ανθρωποκνηγτό από την ελληνική αστική τάξη και τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές (χρειάζονταν την Ελλάδα για τον έλεγχο της Ανατολικής Μεσογείου). Οι μέχρι πρότινος χίτες, ταγματασφαλίτες, μαυραγορίτες θα «ξεπλυθούν» μέσα σε μία νύχτα από την αστική τάξη και θα στελεχώσουν την χωροφυλακή, το στρατό και γενικά τον κρατικό μηχανισμό. Έτσι εγκαινιάζεται μια νέα περίοδος αντικομμουνιστικής υστερίας και κρατικής τρομοκρατίας απέναντι σε κάθε αγωνιστή, εργαζόμενο και φτωχό, με αποτέλεσμα εκατοντάδες χιλιάδες εξόριστους στα ξερονήσια, δεκάδες χιλιάδες στις φυλακές, αναρίθμητες δολοφονίες, λεηλασίες και φρικαλεότητες που θα διαρκέσουν για δύομιση δεκαετίες. Ταυτόχρονα, το μετεμφυλιακό κράτος θα καταργήσει κάθε έννοια δικαιώματος (πολιτικά, συνδικαλιστικά, δημοκρατικά κ.ά.), ενώ τα κομμουνιστικά, εργατικά κόμματα και ο συνδικαλισμός θα κηρυχθούν παράνομα.

Αυτή η μαύρη περίοδος για το ελληνικό προλεταριάτο θα συμπέσει με την «χρυσή εικοσαετία» του ελληνικού καπιταλισμού. Από τις αρχές της δεκαετίας του '50 μέχρι το 1972, ο ελληνικός καπιταλισμός θα γνωρίσει μία τεράστια ανάπτυξη. Την ίδια περίοδο θα δημιουργηθούν σχεδόν όλες οι βιομηχανίες και οι μεγάλοι δημόσιοι οργανισμοί (Ναυπηγεία, Χαλυβουργία, ΔΕΗ, ΟΤΕ, Ολυμπιακή κ.ά.) και μπαίνουν οι βάσεις για έναν σημαντικό εκσυγχρονισμό του ελληνικού καπιταλισμού. Ταυτόχρονα, η ρημαγμένη ύπαιθρος από τον πόλεμο και την φτώχεια, σε συνδυασμό με την τρομοκρατία του χωροφύλακα, θα αναγκάσει εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους να μεταναστεύσουν στα μεγάλα αστικά κέντρα για να επιβιώσουν. Θα συντελεστεί μία γενικευμένη προλεταριοποίηση του αγροτικού πληθυσμού, που από μόνη της πυροδοτεί την ανάγκη εκτεταμένης οικοδόμησης των μεγάλων πόλεων. Η ανάπτυξη όμως της οικονομίας δεν θα περάσει μέσα από τους μισθούς, τα δικαιώματα και το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων και των φτωχών. Η σύνθεση του ΑΕΠ

έδειχνε ξεκάθαρα πως τα τεράστια κέρδη των καπιταλιστών οφείλονταν στην άγρια υπερεκμετάλλευση των εργατικών και λαϊκών μαζών. Στην δεκαετία του '50, το ποσοστό των πολιτών που βρίσκονταν σε καθεστώς ακραίας φτώχειας ξεπερνούσε το 40%.

Η φτώχεια, η εξαθλίωση, η αφόρητη καταπίεση των εργαζομένων έθρεφε μία γενικευμένη κοινωνική δυσαρέσκεια, την οποία παρόξυνε η αστυνομοκρατία, ο χαφιεδισμός και η έλλειψη στοιχειωδών δικαιωμάτων και ελευθεριών. Το μετεμφυλιακό κράτος που επέβαλαν η αστική τάξη και οι ιμπεριαλιστές, ήταν ένα πλήρως αυταρχικό αστυνομικό κράτος, όπου το σύνολο της κοινωνίας βρισκόταν έρμαιο στην αυθαιρεσία των κρατικών μηχανισμών, αλλά και των παρακρατικών ακροδεξιών οργανώσεων, ως απαραίτητο συμπλήρωμα του καθεστώτος. Σχεδόν σε όλες τις δουλειές, με εξαίρεση τους οικοδόμους και ελάχιστα ακόμα επαγγέλματα, για να προσληφθεί κάποιος απαιτούνταν το «πιστοποιητικό κοινωνικών φρονιμάτων». Όποιος είχε φάκελο στην Ασφάλεια, δεν μπορούσε να βρει δουλειά, να σπουδάσει, να βγάλει δίπλωμα οδήγησης κ.ά.

Παρά τη συντριπτική ήττα που δέχθηκε το προλεταριάτο την προηγούμενη δεκαετία, από το 1956 και έπειτα, η προλεταριοποίηση της ελληνικής κοινωνίας και η κοινωνική αγανάκτηση των εργατικών και λαϊκών μαζών, θα έχουν ως αποτέλεσμα την γρήγορη ανάκαμψη του εργατικού κινήματος, που θα ενισχυθεί και από τη γενικότερη άνοδο των αγώνων παγκοσμίως (αραβική άνοιξη, αντιαποικιακές επαναστάσεις). Από τα μέσα της δεκαετίας του 1950 θα αρχίζει προοδευτικά να αυξάνεται ο αριθμός των απεργιών και των εργατικών αγώνων. Αυτό θα αποτυπωθεί και στο σημαντικό εκλογικό αποτέλεσμα της ΕΔΑ/ΚΚΕ (που τότε ήταν η μοναδική νόμιμη έκφραση της αριστεράς) με 24% στις εκλογές του 1958, στις μεγάλες απεργίες και συγκρούσεις των οικοδόμων τον Δεκέμβρη - Γενάρη 1960-61, τα κινήματα του 1-1-4, το κίνημα για το 15% του προϋπολογισμού για την παιδεία, το κίνημα των 115 σωματείων, όπως και την άνοδο στην εξουσία της Ένωσης Κέντρου. Όλα αυτά θα προκαλέσουν σημαντικές ρωγμές στο μετεμφυλιακό - αντικομμουνιστικό καθεστώς. Οι προσπάθειες των αστών να ελέγξουν

πραξικοπηματικά τα σωματεία της ΓΣΕΕ, να εντείνουν την (παρα)κρατική καταστολή, με αποκορύφωμα την δολοφονία Λαμπράκη, το μόνο που κατάφεραν ήταν να οξύνουν περαιτέρω την ανάπτυξη των αγώνων και το θέριμα της θέλησης των μαζών να απαλλαγούν από τη Δεξιά και το αστυνομικό κράτος.

Το πολιτικό πρόγραμμα της ΕΔΑ ήταν η λεγόμενη «εθνική δημοκρατική αλλαγή», που επιδίωκε τη συνεργασία με την «εθνική» αστική τάξη, γεγονός που τη μετέτρεψε σε πολιτική ουρά της Ένωσης Κέντρου και του αντικομμουνιστή Γεώργιου Παπανδρέου. Αυτό όμως δεν εμπόδιζε τη συσσωρευμένη οργή των εργαζομένων-λαϊκών μαζών να βγει στην επιφάνεια, όπως και έγινε με τις 70 ημέρες των «Ιουλιανών» το 1965. Αφορμή στάθηκε το πραξικόπημα του βασιλιά που εξανάγκασε τον Γ. Παπανδρέου σε παραίτηση, αλλά αιτία αποτέλεσε η τεράστια κοινωνική αγανάκτηση των μαζών ενάντια στο μετεμφυλιακό κράτος και πυροδοτήθηκε ένα εκρηκτικό κίνημα. Καθημερινά, δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι διαδήλωναν απαιτώντας το ξήλωμα του αστυνομικού κράτους και την κατάργηση της μοναρχίας. Το κίνημα ξεπέρασε κατά πολύ το σχέδιο της ΕΔΑ (εκδημοκρατισμό του παλατιού και του κράτους) και κλόνιζε τα ίδια τα θεμέλια της αστικής εξουσίας. Έτσι, επειδή η ηγεσία της ΕΔΑ έκανε ό,τι μπορούσε για να εγκλωβίσει το κίνημα σε κοινοβουλευτικά πλαίσια και με την έλλειψη ενός επαναστατικού κόμματος της εργατικής τάξης που θα έδινε στο κίνημα σωστό προσανατολισμό, οι κινητοποιήσεις έκλεισαν.

Τα Ιουλιανά εγκαινίασαν όμως μια νέα περίοδο πολιτικής κρίσης, όπου τα αστικά κόμματα αδυνατούσαν να σχηματίσουν κυβέρνηση και η μια κυβέρνηση διαδεχόταν την άλλη. Ο φόβος της αστικής τάξης και των τριών κέντρων εξουσίας (παλάτι, στρατός, κοινοβούλιο) ότι η πολιτική κρίση μαζί με την άνοδο των αγώνων δημιουργούσαν ένα πλήρως ανεξέλεγκτο κλίμα, τους ώθησε στην επιλογή της «αναγκαστικής λύσης», δηλαδή την επιβολή δικτατορίας. Παρά τον ορατό κίνδυνο πραξικοπήματος, οι πολιτικές δυνάμεις και η ηγεσία της ΕΔΑ

εθελουφλώντας, προσηλώθηκαν στη διεξαγωγή εκλογών τον Μάιο του '67. Την ίδια στιγμή οι μάζες ήταν κουρασμένες και απογοητευμένες ύστερα από τις αναρίθμητες και αναποτελεσματικές κινητοποιήσεις, λόγω της προδοτικής πολιτικής της ΕΔΑ. Έτσι, το πραξικόπημα έγινε ανεμπόδιστα την 21η Απρίλη, που είχε ως συνέπεια το τσάκισμα του εργατικού κινήματος, των εργατικών οργανώσεων, των συνδικάτων, την απαγόρευση των απεργιών κ.ά. Η Χούντα, για να δικαιολογήσει την Δικτατορία της, ισχυρίστηκε πάλι (!) ότι υπήρχε «κομμουνιστικός κίνδυνος» που απειλούσε το καθεστώς.

Η χούντα των συνταγματαρχών αμέσως έβγαλε στρατιωτικά αγήματα στους δρόμους, κατέλαβε κρατικά κτήρια, συνέλαβε όλους τους πολιτικούς, εξόρισε και φυλάκισε εκατοντάδες χιλιάδες αγωνιστές και ήρθε σε συμφωνία με τον βασιλιά για την νομιμοποίησή της. Έτσι, άρχισε μία ακόμη Δικτατορία στην Ελλάδα που θα διαρκέσει σχεδόν 7 χρόνια, μία από τις πιο μαύρες σελίδες της ιστορίας. Επίσης, έδειξε αμέσως την ταξική της φύση, καθώς παρείχε μεγάλες υπηρεσίες στο ντόπιο κεφάλαιο και τους ιμπεριαλιστές. Το διάστημα 1968-72 τα βιομηχανικά κέρδη αυξήθηκαν κατά 311%, το δωρο καταργήθηκε, η μετανάστευση ξανάρχισε και οι πολιτικές διώξεις έφτασαν στο απόγειό τους. Τέλος, οι υπηρεσίες της χούντας στην εξυπηρέτηση και εφαρμογή των σχεδίων του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού ως προς την αναχαίτιση της Αραβικής Επανάστασης, την «διευθέτηση» του Κυπριακού και τέλος τον περιορισμό της σοβιετικής επιρροής στην περιοχή.

Τελικά, οι αγωνιστές που ατσάλωθηκαν μέσα στα «πέτρινα χρόνια» του μετεμφυλιακού καθεστώτος και προσέγγισαν την άκρα και επαναστατική αριστερά, κατά τη διάρκεια της δικτατορίας, θα δημιουργήσουν διάφορες αντιστασιακές οργανώσεις, που θα δραστηριοποιηθούν ενάντια στη Χούντα και τέλος θα αποτελέσουν την μαγιά αυτής της νέας πρωτοπορίας που θα πρωταγωνιστήσει στις καταλήψεις της Νομικής, στην Εξέγερση του Πολυτεχνείου και στην ανατροπή της αιματοβαμμένης Επταετίας.

